

BETÆNKNING

ANGAAENDE

DE AF CHEFEN FOR DET KONGELIGE SVENSKJE JUSTITSDEPARTEMENT FORESLAAEDE FORANDRINGER I UDKAST TIL
VEXELLOVE FOR DE TRE NORDISKE RIGER AF APRIL 1878.

AFGIVEN AF DE UNDER 20 JANUAR OG 3 FEBRUAR 1877 NEDSATTE KOMMISSIONER TIL UDARBEJDELSE AF
VEXELLOVE FOR DANMARK OG NORGE.

TILLIGEMED

REVIDERET UDKAST TIL VEXELLOVE

FOR

DANMARK, NORGE OG SVERIGE.

CHRISTIANIA.

TRYKT I DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI.

1879.

Betænkning.

Efterat de danske, norske og svenske Kommitteredes Udkast til overensstemmende Vexellove for de tre nordiske Riger under 24de Juni f. A. var indgivet til de forskjellige Regjeringer, blev i Medfør af den svenske Regjeringsforms § 87, hvorefter ethvert Privatretten vedkommende Lovudkast, forinden det som kongelig Proposition fremsættes for Rigsdagen, skal forelægges Rigets Højesteret til Granskning, den nævnte Domstols Erklæring over Udkastet begjæret. Som Følge af de derefter under 16 Decbr. 1878 af den svenske Højesteret fremsatte Anmærkninger, — der findes vedføjede som Bilag — blev Udkastet undergivet Behandling i det svenske Justitsdepartement. Efter tidligere at have gjort enkelte af de saaledes paa Bane bragte Forandringer til Gjenstand for Brevvexling med den danske Justitsminister og Chefen for det norske Justitsdepartement, oversendte det nævnte svenske Departements Chef under 19 August d. A. det endelige Forslag til de Forandringer, som han fandt, Udkastet burde undergaa for at kunne foreslaaes ophøjet til Lov for Sverige, med Henstilling, at tilsvarende Forandringer, forsaavidt Indholdet angik, maatte blive optagne i Udkastet for Danmarks og Norges Vedkommende, hvorhos der vedføjedes et Udkast til en ny svensk Lovtext, der udviste, hvori Forandringerne saavel i Henseende til Form som Indhold burde bestaa. Under henholdsvis den 23 og 25 August d. A. har det kgl. norske Justitsdepartement og det danske Justitsministerium anmodet den norske og den danske Vexellovkommission om at afgive Betænkning angaaende de fra svensk Side

fremsatte Forslag til Forandringer, ligesom Kommissionerne bemyndigedes til at træde sammen for indbyrdes at forhandle om den nævnte Betænkning. Som Følge heraf sammentraadte Undertegnede i Christiania den 4—13 September d. A. og enedes om nærværende Fælles-Udtalelse. I dette Mødes mundtlige Forhandlinger deltog ogsaa — særligt med Hensyn til Redaktionen paa de Steder, hvor der maatte blive Spørgsmaal om Ændringer — ifølge dertil given Bemyndigelse Formanden i den svenske Vexellovkommission, Landshøvding Bergström, og Expeditionschef i det svenske Justitsdepartement Annerstedt, der ligeledes har foredraget Lovudkastet i den svenske Højesteret. Det bemærkes derhos, at, naar kun tvende danske Kommitterede have deltaget i nærværende Betænkning, forklæres dette derved, at Grosserer Adler i Decbr. 1878 er afgaaet ved Døden, uden at noget nyt Medlem er udnævnt i hans Sted.

Det svenske Justitsdepartements Forslag indeholder, som nævnt, dels nogle Forandringer i Udkastets Indhold, dels en Række af deraf uafhængige Forandringer i den svenske Text, navnlig saadanne, som ere fundne fornødne af Hensyn til det sædvanlige svenske Lovsprog.

Undertegnede have fremdeles været af den i Motiverne til Vexellovudkastet p. X udviklede Mening, at den dansk-norske og den svenske Text i de vordende Love for de 3 Riger ogsaa i Ordlyden bør være saa overensstemmende som muligt. Hvor det uden Skade kunde ske, have vi derfor stræbt at bringe Udkastets dansk-norske Text i nærmeste Overensstemmelse

med den nye svenske Text. Det vil imidlertid sees, at Overensstemmelsen ikke er saa vidtgaaende i vedlagte nye Udkast som i det oprindelige. Dette finder sin Forklaring dels i Sprogforskjelligheder, som træde mere frem efter de af det svenske Justitsdepartement foretagne Forandringer i den svenske Text, dels i enkelte Uligheder udenfor Vexelretten, der paa sit Sted ville findes nærmere omtalte. Det maa dog paa den anden Side bemærkes, at man paa enkelte Steder har fundet at kunne bringe Texterne endnu nærmere til hinanden, end det i det oprindelige Udkast var gjort.

Hvad de af det svenske Justitsdepartement foreslaaede Forandringer i Lovudkastets Indhold angaar, vil det sees, at disse, ligesom Tilfældet ogsaa er med de fleste Redaktionsændringer, ere begrundede i den svenske Højesterets Anmærkninger. Dels ere disse ligefrem tagne til Følge, og dels have de fremkaldt andre, mindre vidtgaaende, om end i det Væsentlige i samme Retning som Højesterets Anmærkninger sigtende, Forandringer. I ganske enkelte Tilfælde have de nævnte Anmærkninger derimod ikke ledet til Forslag fra det svenske Justitsdepartement, idet dette af Hensyn til, at Ændringer her vilde møde en bestemt Modstand fra dansk og norsk Side, for at naa Enighed om Udkastet i dets Helhed har fundet, at det i disse Punkter kunde staa uforandret; dette gjælder navnlig om den paa Bane bragte Ophævelse af Notifikationspligten. De Punkter, hvor Højesterets Anmærkninger ere fastholdte eller ialfald delvis fulgte af det svenske Justitsdepartement, ere navnlig saadanne, hvor Udkastet havde afvejet saavel fra den tyske som fra den svenske Lov, idet de af det nævnte Departement fremsatte Forslag ialfald have søgt at gjøre saadan Afvigelse mindre.

Vi gaa derefter over til at udtale os om de enkelte Forslag til Forandringer i Udkastets Indhold, idet vi kun undtagelsesvis have fundet at burde ytre os om de foreslaaede Redaktionsforandringer; heraf følger altsaa, at, hvor der i vedlagte Udkast findes Forandringer, som ej af os nedenfor ere omtalte, vedrøre de efter vor Opfattelse ikke Indholdet.

Det bemærkes, at paa de Punkter, hvor vedlagte Udkasts svenske Text afviger fra det svenske Justitsdepartements Forslag, er dette skeet med Billigelse af de svenske Delegerede for at opnaa en større Overensstemmelse mellem de tvende Texter. Endelig ville vi gjøre opmærksom paa, at der uaf-

hængigt af det nævnte svenske Forslag er foretaget enkelte Redaktionsforandringer i begge Texter, om hvis Ønskelighed man er bleven enig; det Samme er paa et Sted (§ 75) ogsaa Tilfældet med en Forandring i Udkastets Indhold.

§ 1*) jfr. § 4. I det svenske Justitsdepartements Forslag er Betalingsstedet optaget blandt Vexlens nødvendige Indhold; som Grund herfor er det i den svenske Højesterets Betænkning anført, at der efter Udkastets Regel (§ 4) kan beredes Vexel-ejeren forskjellige Vanskeligheder i de Tilfælde, i hvilke det er tvivlsomt, hvor Trassatus skal ansees at bo. Som det vil sees af Motiverne S. 8, have de Kommitterede ingenlunde været uopmærksomme herpaa, og vi anse fremdeles af de der anførte Grunde en Bestemmelse som den foreslaaede unødvendig. Da vi imidlertid ikke tillægge dette Punkt nogen særdeles stor Vægt, og Udkastet ved at tage Forslaget til Følge ikke blot vil blive stemmende med den svenske, men ogsaa med den tyske og forskjellige andre Vexellove, finde vi ikke Føje til at fraraade den foreslaaede Forandring. Denne er i hoslagte Udkast udført ved nærmest at følge den tyske Lovs Redaktion. Vedtages denne Forandring i § 1, er det nødvendigt, at sidste Punktum af § 4 udgaar, saaledes som det ogsaa er skeet i det svenske Forslag. Der kunde være Spørgsmaal, om det ikke vilde være rettest at flytte den tilbageværende Del af § 4, 2det Stykke, op til den i § 1 indskudte nye Bestemmelse, saaledes som det er gjort i den tyske og svenske Lov. Man har imidlertid fundet det rigtigst, at Udkastet heri lades uforandret, af Frygt for, at Fastsættelsen af den domicilerede Vexels Begreb ellers kunde tabe i Skarphed.

§ 13. Vi have ingen Grund fundet til overensstemmende med det svenske Forslag at forandre Ordet »Vexelejer« til »Vexelindehaver« (jfr. Motiverne S. 12—13); nogen Forskjel i Indhold kan ikke følge af den Forskjel i Udtrykkene, der som Følge heraf gennemgaaende vil findes i de to Texter.

*) De §§, hvis Zifre ere trykte med udhævet Skrift, ere de, i hvis Indhold Forandringer ere foreslaaede.

Den udførligere Lydelse, §en har faaet, udtrykker kun, hvad der allerede tidligere har været Meningen (jfr. Motiverne S. 12).

§ 14 har optaget Udtrykket »uden Retur«, da dette i Sverige er almindeligere end de allerede forhen nævnte.

§ 18. Det svenske Forslag har her indskrænket Forevisningspligten til saadanne domicilierede Vexler, hvor Trassenten ikke har opgivet Domiciliatens Navn paa Vexlen. Allerede i Motiverne S. 16 er det antydnet, at det naturlige Krav paa en Forevisningspligt ikke har den Styrke, hvor Domiciliatus allerede er nævnt, og da dette derhos vistnok kun sjældent sker, har man nu saameget mindre fundet Grund til at fraraade den foreslaaede Forandring. Denne bringer ogsaa Udkastet nærmere den tyske Lovs Art. 24. Det følger imidlertid af den i Motiverne S. 15 udviklede Fortolkningsregel, at Oversiddelsen af et Paalæg fra Trassentens Side om at forevise til Akcept en domicilieret Vexel, hvor Domiciliatus er nævnt, ikke — saaledes som efter den nævnte tyske Lovartikel — vil have Vexelrettens Tab til Følge; et saadant Paalæg forekommer forøvrigt vistnok kun meget sjældent i dette Tilfælde. Det svenske Forslag har i §en udeladt Ordene »i betimelig Tid«, da saa ubestemte Angivelser ikke findes passende i en Vexellov; herimod have vi forsaavidt intet Væsentligt et indvende, idet vi forudsætte, at Meningen ligefuldt bliver den samme (jfr. Motiverne S. 16). — Den her foretagne Indskrænkning af Forevisningspligten vil have en tilsvarende Indskrænkning til Følge i § 56.

§ 21. Saavel den svenske Højesteret som Professor Konrad Maurer i den længere Anmeldelse, han har vist Udkastet den Opmærksomhed at meddele i Krit. Vierteljahrsschr. N. F. II. 328—64 (jfr. Norsk Retstidende 1879 S. 402), have udtalt sig mod den i Motiverne S. 20 fremsatte Fortolkning af § 21 jfr. § 32, at den i § 21 opstillede Betænkingsfrist ikke tilkommer Trassatus ved Sigtvexler. Skjønt vi fremdeles fastholde den i Motiverne udtalte Mening, vilde vi dog, ialfald for at forebygge en forskjellig Fortolkning inden Rigerne, have foretrukket at fastslaa Sætningen i selve Loven, dersom vi ikke havde anseet Spørgsmaalet for upraktisk; det antages nemlig af sig selv at løse sig derved, at den Trassatus, der ved en Sigtvexels Forevisning til Akcept maatte gøre Fordring

paa 24 Timers Betænkingsfrist, af Vexelejeren strax vilde blive mødt med Krav paa Betaling, som ifølge § 32 kan fordres paa Stedet.

§ 22. Ved denne § findes maaske den væsentligste Afvigelse, som Forslaget gjør fra Udkastet. Den svenske Højesteret har erklæret dettes Regel — at ethvert Tillæg, der ophæver, indskrænker eller paa anden Maade forandrer Akcepten, skal ansees som uskrevet, medmindre en særegen Fremgangsmaade er iagttagen ved Akceptens Tegning — som altfor stridende mod almindelige Retsgrundsætninger til at kunne antages i Sverige. Chefen for det svenske Justitsdepartement har gjort denne § til Gjenstand for særlig Forhandling og har herunder overensstemmende med Højesterets Anmærkning foreslaaet at optage den nugældende svenske og tyske Lovs Regel — hvorefter en modificeret eller betinget Akcept af Vexelejeren kun kan benyttes i sin Helhed, medens det, bortset fra partiel Akcept, paa den anden Side staar ham frit for at begynde Regres for manglende Akcept —, men har dog ogsaa, forsaavidt der fra dansk og norsk Side maatte rejses bestemt Modstand herimod, for at opnaa den ønskelige Enhed mellem de 3 Riger erklæret at kunne indgaa paa et af den danske Justitsminister in subsidium fremsat Forslag, hvorefter andre Indskrænkninger eller Vilkaar ved Akcepten i hvert Fald skulle ansees som uskrevne, men Akceptens Indskrænkning til at gjælde en Del af Vexelsummen (partiel Akcept) skal være gyldig — naturligvis forudsat at den gjøres samtidig med Akcepten (jfr. § 21 i. f.) —, saaledes at Vexelejeren i dette Tilfælde kun skal kunne gjøre Regres gjældende for den ikke akcepterede Del (jfr. § 25); for at spare Tid er derfor i det svenske Forslag § 22 affattet i den sidstnævnte Skikkelse, uden at dog Ønsket om fortrinsvis at se den nuværende svenske Lov fulgt, derfor maatte være at anse som opgivet. — Den saaledes i Forslaget indeholdte § 22 er udenfor den partielle Akcept strængere end Udkastet, idet den uden Hensyn til, under hvilke Omstændigheder Akcepten er tegnet, erklærer Indskrænkninger og Vilkaar ved Akcepten at være uskrevne, medens Udkastet havde aabnet en Udvej til med Retsvirkning at foretage dem. Vi finde dog ikke tilstrækkelig Grund til her at fastholde Udkastets Ordning, da der vistnok udenfor partiel Akcept ikke er synderlig praktisk Traug til at mo-

dificere Akcepten, — ialfald neppe nogen saadan, der fortjener at imødekommes, — og Forslaget her, foruden ganske at slutte sig til den gjældende danske og norske Retsregel, bevarer fuld Overensstemmelse med den i § 21 i. f. fastslaaede Grundsætning for Akceptens forbindende Kraft. Hvad derimod den partielle Akcept angaar, indeholder Forslaget en saameget vigtigere Forandring, idet det for et særdeles praktisk Tilfælde forstyrrer Udkastets Holdning og fraviger de strængt konsekvente Regler, som ere nødvendige for en sand Gjennemførelse af det nævnte Princip i § 21. Naar vi alligevel have troet ikke at burde fraraade Udkastets Forandring overensstemmende med den i det svenske Forslag indtagne § 22, da er det dels, fordi vi anse det haabløst at opnaa en videregaaende Regel for Sveriges Vedkommende, og vi paa den anden Side finde, at Vexellovens Enhed ikke bør sættes paa Spil for denne Sags Skyld, — dels fordi den nævnte § dog kun indeholder, hvad der allerede nu er Lov i Danmark, og den neppe heller vil slappe den i Norge praktisk fulgte Regel, idet det vistnok ikke staar klart for den norske Forretningsverden, hvor stræng den gjældende Ret (Chr. V.s N. L. 5. 13. 10) her egentlig er. Det følger imidlertid af, hvad her er anført, at vi maa fraraade enhver Forandring i Udkastet, der gaar endnu videre i Retning af den svenske og tyske Lovs Regel. Vi tilføje, at, hvis Forslaget følges ved § 22, vil det bringe Udkastet i endnu større Overensstemmelse, end det allerede forhen er, med Bremerkonferentsens Resolutioner (se disses No. 11). — Den i Udkastets § 22 i. f. udtalte Sætning, at en gyldig partiel Akcept indskrænker Regressen til den ikke akcepterede Del, vil der, hvis Forslaget antages, saa meget mere være Brug for; men da den partielle Akcepts Gyldighed ifølge den foreslaaede § 22 ikke er betinget af den i Udkastets § 22 foreslaaede Fremgangsmaade, vil det være rigtigst med Forslaget at flytte Reglen til § 25, saaledes som man ogsaa vil finde den i de til denne svarende §§ af den svenske og tyske Lov.

§ 29. I det svenske Forslag ere Ordene »med behørig Adkomst« udeladte af Frygt for, at deres Bibeholdelse kunde lede til Tvivl paa andre Steder, hvor de ikke findes tilføjede. Vi anse det ogsaa unødvendigt at beholde dem, da det vistnok alligevel vil være klart, at alene den, der kan give libe-

ratorisk Kvittering, vil kunne kræve Betaling overensstemmende med denne §.

§ 35. Ordet »Penge« er her forandret til »Mynt«, ikke blot fordi en tilsvarende Forandring er nødvendig i den svenske Text, men ogsaa fordi man der ved kommer i Overensstemmelse med Udkastets egen Sprogbrug i § 51. — Ordet »kunne« er udeladt i sidste Linje for klarere at betegne, at det er den almindelige Pris, som er den afgjørende.

§ 39 i Udkastet har det svenske Justitsdepartement ønsket udeladt, da §en stemmer mindre vel med den nu gjældende svenske Privatret. Som allerede i Motiverne S. 43 udtalt, ere vi tilbøjelige til at tro, at §en i Hovedsagen ikke indeholder Andet, end hvad der alligevel følger af den danske og norske Civilrets almindelige Sætninger. Om det nu end kunde have sin Nytte at beholde den, kunne vi derfor heller ikke se nogen væsentlig Hindring for at borttage §en, naar det for Enhedens Skyld ansees ønskeligt.

For saa lidet som muligt at forandre Nummerne i Udkastets §§, er som Følge af denne Forandring sidste Stykke af den hidtilværende § 40 udskilt som en egen §.

§ 39 (hidtil § 40). De to sidste Linier i denne § (den forrige § 40s 1ste Stykke) ere udeladte i Forslaget, da de findes ikke at høre hjemme i Vexelloven. Vi have herimod intet Væsentligt at indvende, idet vi antage, at den almindelige Civilret vil medføre den samme Begrænsning af Betalerens Ansvarsfrihed, som Tillægget udtrykkelig vilde have udtalt.

§ 47 er i Forslaget undergaaet en liden Forandring, idet den af Hensyn til svenske Forhold kun indeholder, at Postattest beviser Underretningens Afsendelse, ikke dens Modtagelse. Vi anse denne Ændring temmelig ligeegyldig, da der efter dansk og norsk Ret i det i §en forudsatte Tilfælde ogsaa maa være Formodning for, at Underretningen er modtagen, saa at den blotte Nægtelse heraf uden Bevis neppe vil kunne komme i Betragtning.

§ 49. Forandringen i §ens sidste Stykke har især til Hensigt klart at udtale, at §en ikke angaar Udstrygning af Akceptantens Navntegning (jfr. Motiverne S. 57—8).

§ 50 jfr. § 52. Forslaget har forandret: »återgångskraft vare inskränkt till« — — til »— — vid återgångskraft — ege — rätt att bekomma«. Vi indrømme, at Udkastets fra den tyske Lov hentede

Udtryk er mindre naturligt, om det end finder sin Forklaring ved Ønsket om at udelukke videregaaende Erstatningskrav. Vi antage ogsaa, at §en heller ikke i en til det svenske Forslag svarende Form vil kunne tillade en større Regresfordring end deri udtrykkelig hjemlet.

§ 56 i det tidligere Udkast forpligter Ejeren af en domicilieret Vexel, hvis han vil søge Regres for manglende Sikkerhed, til først at kræve Akcept hos de Nødsadressater, som bo paa Forevisningsstedet. Dette hænger imidlertid nøje sammen med den i § 18 opstillede Forevisningspligt, og da denne nu, som forhen forklaret, er foreslaaet indskrænket til at gjælde de Domicilvexler, hvor Domiciliatus ikke er nævnt paa Vexlen, bør — hvis dette Forslag følges — Vexelejeren heller ikke i andre Tilfælde være forpligtet til at opsøge Nødsadressaten paa Forevisningsstedet, hvorimod ved Domicilvexler med opgiven Domiciliat den almindelige Regel bør komme til Anvendelse.

§ 57. Det første Punktum i det tidligere Udkasts § 57 maa indrømmes at være mindre heldigt affattet, og en Omredaktion har derfor været ønskelig. Denne er ogsaa foretagen i Forslaget, saaledes at det heri er ganske utvetydigt, hvilke Personers Akcept Vexelejeren er forpligtet til at modtage. Herved er der imidlertid ogsaa gjort en Liden, med den nu gjældende svenske Vexellov stemmende, Forandring i Indholdet, idet en Nødsadressat, der bor udenfor Betalingsstedet (Forevisningsstedet), er behandlet som en Intervenient, naar han af egen Drift tilbyder Betaling, og Vexelejeren altsaa ikke skal være forpligtet til at modtage den af Nødsadressaten tilbudne Akcept i andre Tilfælde end de, hvori han selv efter § 56 er forpligtet til at opsøge ham, medens efter det tidligere Udkasts § 57 Vexelejeren maatte modtage enhver Nødsadressats Akcept, naar det ikke voldte ham nogen Ulejlighed (jfr. Motiverne S. 64). Vi se heller ikke her nogen væsentlig Hindring for at følge Forslaget.

§ 75 er i Forslaget paa et Par Steder affattet noget anderledes end i Kommissionernes Udkast, navnlig med det Maal for Øje at sætte bestemte Tidsfrister istedetfor de i almindelige Udtryk holdte Paalæg om »uførtøvet« eller »uopholdelig« at foretage de i §en omhandlede Skridt. Hvorvel Forslaget saaledes ikke har fulgt den svenske Højesterets

Henstilling om at lade hele §en udgaa, har Spørgsmaalet om §ens rigtige Affattelse naturligen ledet til en fornyet Overvejelse af §ens hele Indhold, hvortil vi ogsaa opfordredes ved andre Udtalelser, der ere komne til vor Kundskab (se navnlig Professor Maurers Anmeldelse l. c. S. 357, Norsk Retst. 1879 S. 418). En yderligere Anledning til at gjenoptage Prøvelsen af denne § indeholdes fremdeles i den Forandring, som vi — ifølge det svenske Forslag — have troet at burde indgaa paa ved Udkastets § 93, hvorom der nedenfor vil blive nærmere talt. Jo lettere Adgang der nemlig aabnes for den materielle Rets Fyldestgjørelse i Tilfælde af Vexelrettens Tab — og dette vil i den nye Affattelse af § 93 i nogen Grad findes gjort ligeoverfor Endossenterne — desto mindre stærk fremtræder den Billighedsfordring, at der bør gives nye Regler for at værne imod Tabet af Vexelretten ved ufrivillige Forsømmelser af Vexelomgangen, og desto mindre nødvendigt synes det derfor ogsaa at indføre det i den nordiske Vexelret hidtil ukjendte Institut, som i Udkastets § 75 af den nævnte Grund var bragt i Forslag. Paa den anden Side have vi derhos maattet erkjende, at Bestemmelser som de i § 75 foreslaaede kunne føre til Misbrug, navnlig forsaavidt Vexelretten uden nogen Sikkerhedsstillelse vilde kunne bevares selv mod Endossenterne maaske i lang Tid, efterat de foreskrevne Forevisninger og Protester skulde have fundet Sted. Vi ere derfor ved de fortsatte Overvejelser komne til det Resultat, at § 75 rettest bør indskrænkes til at gjøre det lettere muligt for Ejeren af en bortkommen Vexel at gjøre Brug af den ham i § 74 ligeoverfor Trasenten og Akceptanten tilstaaede Ret. For disse Tilfælde have vi nemlig anseet det ubilligt, om den Ret, som det er fundet rigtigt at give Vexelejeren, naar han har ladet Mortifikationsstævning forkynde, skulde blive betydningsløs derved, at de foreskrevne Frister for Forevisning og Protest imidlertid vare forløbne og al Vexelret dermed tabt, — Noget som ialfald i Danmark og Norge let kunde hænde paa Grund af den for Mortifikationsstævnings Udfærdigelse nødvendige Omgang. Her have vi derfor fremdeles fundet det ønskeligt at aabne Vexelejeren en Mulighed for at hindre Vexelrettens fuldstændige Tab ved Forløbet af de nævnte Frister gennem Optagelse af en saadan Protest, som i § 75 er foreslaaet indført. I Overensstemmelse her-

med er derfor nu § 75 forandret i nedenstaaende Udkast. Efter denne Forandring vil Udkastet selv ikke længere indeholde nogen Forudsætning om, at der efter den bortkomne Vexels Mortifikation kan anstilles Regres. Under den Drøftelse, som Professor Maurers Kritik af den herom i Motiverne S. 80 udtalte Mening har fremkaldt under Mødet, har der ogsaa fra svensk Side været opkastet ialfald stærk Tvivl om den nævnte Menings Rigtighed.

§ 79. Ordet »Bo« i Slutningen af Udkastets § 79 er i Sverige fundet for omfattende, idet det efter svensk Ret kun er det under Konkurs værende Bo, der behandles saaledes, at en Anmeldelse findes at burde afbryde Præskriptionen. Den hertil sigtende Forandring i den svenske Text gjør det saameget ønskeligere at tilføje i den dansk-norske Text Ordene »under offentlig Behandling staaende«, hvad der ialfald for de fleste Tilfælde ogsaa i det tidligere Udkast maatte underforstaaes. I Anledning af en i Motiverne S. 87 fremsat Ytring bør det udtrykkelig bemærkes, at der ikke i den her foreslaaede fyldigere Form maa indlægges nogen Forudsætning om, at offentlig Behandling efter norsk Ret altid udelukker den almindelige Gjældsforfølgning (jfr. dansk Skiftelov 30 Novbr. 1874 § 37). Derimod er det forudsat, at Anmeldelse for *executores testamenti* efter dansk Ret — i Norge staar Sagen anderledes — maa stilles lige med Anmeldelse for Skifteretten og omfattes af de nu foreslaaede Udtryk.

§ 80. Efter den Forandring, som Forslaget har gjort i Udkastets svenske Text, er der her fremkommet en tilsyneladende ikke ringe Afvigelse fra den dansk-norske Text, da vi have anseet det nødvendigt at bibeholde denne i det Væsentlige uforandret. Denne Forskjel mellem de to Texter er dog af rent formel Natur og er en nødvendig Følge af Procesreglernes Forskjellighed. I den svenske Civilproces er nemlig en særegen Form for *litis denunciatio* ukjendt, og Øjemedet med en saadan opnaaes ved en sædvanlig Domsstævning, idet den, der er indstævnt i en Vexelsag, strax kan indstævne sin Formand og nedlægge Paastrand paa eventuel Betaling af, hvad han selv maatte blive idømt. I den danske og norske Civilproces vilde Domsstævning ikke kunne benyttes paa denne Maade, og Afbrydelse af Præskription maa saaledes

kunne ske ved en *litis denunciatio*. Ved de foretagne Ændringer i den dansk-norske Text har man navnlig tilsigtet stærkere at fremhæve, at Underretningen om Processen ogsaa ligeoverfor Akceptanten (jfr. Motiverne S. 84 og 87) altid skal ske paa formel Maade, med Benyttelse af Stævnevidner eller *Notarius publicus*.

§ 83 indeholder egentlig kun en Sportelregel, idet Vexlen i det i §en omhandlede Tilfælde kun skal bebyrdes med Omkostningerne ved én Protestforretning. Den foreslaaede nye Affattelse af §en angiver skarpere og rigtigere Betingelserne for, at kun en Protestforretning er fornøden. I den svenske og den dansk-norske Text er Hovedsætningen udtrykt paa en lidt forskjellig Maade, der imidlertid hænger sammen med Forskjelligheder, der ligge udenfor Vexelretten. Af den dansk-norske Text antages det dog med ligesaa stor Sikkerhed som af den svenske at følge, at *Notarius publicus*, der i det i §en omhandlede Tilfælde af egen Drift udstykker Protestforretningen, dog kun kan beregne Sportler for én Forretning, og at der ligeledes under Regressen kun kan søges Erstatning for Omkostningerne ved én Forretning (jfr. »andre nødvendige Udgifter« i § 50).

§ 89 er i det svenske Forslag forøget med et af den svenske Lovs § 74 optaget Tillæg for det Tilfælde, at Forretningslokale eller Bolig vel er kjendt, men Vedkommende ikke der træffes. Vi antage, at man i Danmark og Norge selv uden saadant udtrykkeligt Tillæg ikke vilde være i Tvivl om, at den deri udtalte Regel maatte følges, men indrømme, at det i en Lov som denne, der vil blive saameget benyttet af Ulovkyndige, kan have sin Nytte, at Tillægget indtages.

§ 92. I Forslaget er Udtrykket den »almindelige Samfærrels Stansning« brugt istedetfor den »offentlige« o. s. v. for bedre at tilkjendegive, at ikke ganske enkeltstaaende Forstyrrelser i Samfærslen skulle tillægges den i §en omhandlede Virkning. Imod denne Ændring kan der formentlig ikke rejses nogen væsentlig Indsigelse, saameget mindre som det dog først er ved den praktiske Fortolkning gennem Domstolene, at Begrebet vis major vil faa sin fulde Skarphed.

§ 93. Forslaget har her istedetfor Udkastets Regel — hvorimod forskellige Betæneligheder ville

findes udtalte i Højesterets Anmærkninger — optaget den nugældende svenske Vexellovs § 96, dog med nogen Forskjel i Affattelsen, navnlig den, at Forslaget ogsaa udtrykkelig nævner præskriberede Vexler — hvilke dog maa ansees indbefattede under den svenske Lovs Regel — samt at det har udeladt Omtalen af Vexelskyldnerens mala fides som overflødig. Den i Forslaget saaledes indsatte § 93 aabner saavel ved den præskriberede som ved den præjudicerede Vexel Adgang for et »Berigelses-søgsmaal«. Det er i Motiverne til det tidligere Udkast udtalt, at man ikke var tilbøjelig til udtrykkelig at opstille et saadant for den danske og norske Lovanvendelse temmelig fremmed Begreb. Det maa imidlertid paa den anden Side indrømmes, at, om end de hertil sigtende Udtryk neppe forekomme i tidligere Love, er Tingen selv dog neppe ukjendt hverken for de danske eller de norske Domstole, og ialfald finde vi, at Billighed oftere vil kræve Anerkjendelsen af et saadant Grundlag for en Fordring, hvorfor dets udtrykkelige Opstilling i nærværende Tilfælde kan være et nyttigt Skridt. Der er ogsaa i Motiverne S. 101 jfr. 103 antydet Muligheden af, at man efter Udkastets § 93 vilde kunne tillade et lignende Søgsmaal for visse Tilfælde. Det nævnte Berigelsessøgsmaal er i den foreslaaede § 93 hjemlet ligeoverfor enhver Vexelskyldner, uden at der er gjort Forskjel mellem præskriberede og præjudicerede Vexler eller mellem de forskjellige Slags Vexelskyldnere, navnlig ikke mellem Trassenten og Endossenterne. Vi antage imidlertid, at, selv uden nogen skreven Retsregel, vil der her i Lovanvendelsen opstaa en noget lignende Forskjel, som der i Udkastets § 93 udtrykkelig var opstillet, fordi der i de forskjellige Tilfælde ganske naturligt vil udvikle sig en forskjellig Ordning af Bevisbyrden. Vi tro nemlig at kunne forudsætte, at medens ligeoverfor Trassenten (ved Domicilvexler ogsaa Akceptanten) ved den præjudicerede Vexel Formodningen vil være for, at han vilde beriges paa Vexelejerens Bekostning, hvis ethvert Krav bortfaldt, saa at han nærmest vil faa Bevisbyrden for en modsat Paastands Rigtighed, — vil Sagen stille sig omvendt for Endossenternes Vedkommende, om vi end indrømme, at Forslaget — saaledes som ovenfor ved § 75 antydet — aabner en noget større Adgang til at søge Endossenterne, end Tilfældet vilde være efter det tidligere

Udkasts § 93 (jfr. Motiverne S. 103). Ligeledes tro vi, at man ved de præskriberede Vexler mindre let vil antage en Berigelse end i Tilfælde af Præjudice, fordi en længere Tid her vil være forløben. Naar endelig i Forslaget Vexelejerens Fordring ikke i noget Fald, naar den er præjudiceret, bliver at anse som hvilende paa Gjælds-brev, — hvilket nemlig efter Højesterets Anmærkning vilde stride mod svenske Retsregler — skulle vi henvise til, hvad der i Motiverne S. 102 er udviklet om Anvendelsen af Fdn. 9 Febr. 1798 paa præjudicerede Vexler, hvoraf det sees, at Forskjellen fra det tidligere Udkast heller ikke paa dette Punkt er af væsentlig Betydning. — Overensstemmende hermed have vi ikke fundet nogen afgjørende Betænkelighed ved at affatte Udkastets § 93 overensstemmende med Forslaget.

§ 95. I Forslaget er det for Tydeligheds Skyld udtrykkelig sagt, at Reglerne om Vexelduplikater i det 10de Kapitel ikke blive at anvende paa egne Vexler; herimod have vi Intet at indvende (jfr. Motiverne S. 108).

Den i det tidligere Udkasts Slutning indtagne »Overgangsbestemmelse« er udeladt i det svenske Forslag, da saadanne Bestemmelser efter svensk Sædvane indtages i en særskilt Indførelseslov, saaledes som det vil sees af det i Bilaget trykte Udkast til en saadan. Vi have derfor fundet at burde udelade Bestemmelsen ogsaa af Udkastets dansk-norske Text. Vi tro desuden, at Reglen om Lovens Ikrafttræden maaske burde formes noget anderledes end i det tidligere Udkast foreslaaet. Om end nemlig denne Ikrafttræden i det enkelte Land vistnok ikke i Loven selv udtrykkelig bør gjøres afhængig af, at lignende Love vedtages i de andre nordiske Lande, maa det dog formentlig være Forudsætningen for Lovens Ikrafttræden i det enkelte Land, at en tilsvarende Lov kommer til at gjælde i de to andre Lande, uden hvilket der maaske kunde findes Betænkelighed ved Indførelsen i det enkelte Land af en med Udkastet ganske overensstemmende Vexellov. Navnlig af Hensyn til den i Norge gjældende Regel om den Tid, inden hvilken Love kunne sanktioneres, tillade vi os derfor at henstille til Overvejelse, om der ikke i de Forslag, som i hvert af Landene maatte blive

fremsatte, kunde optages en Slutningsbestemmelse, udvortes adskilt fra det øvrige Indhold, gaaende ud paa, at Loven træder i Kraft fra den Tid, Kongen bestemmer. Herved vilde der aabnes Adgang til at se Lovudkastets Skjebne i de andre Lande, førend Loven sættes i Kraft.

Da der ifølge det Ovenanførte er foretaget et ikke ringe Antal, om end i de fleste Tilfælde mindre væsentlige, Ændringer i det af de tre Kommissioner tidligere afgivne Lovudkast, have vi anset det for rettest at vedlægge et nyt fuldstændigt Udkast til Vexellove for Danmark og Norge med tilsvarende svensk Text, saadan som denne endelig er vedtagen af de svenske Delegerede, og er dette nye reviderede Udkast saaledes at anse som Kommissionernes endelige Lovforslag.

De Punkter, hvori Indholdet af dette nye Udkast afviger fra det foregaaende, ere ovenfor fremhævede. Hvad Afvigelserne fra andre Vexellove angaar, vil det nye Udkast medføre følgende Forandringer i den i Motiverne p. XIV ff. meddelte Fortegnelse:

Afvigelserne fra den *tyske* Lov ere *formindskede* derved, at Betalingens Sted er optaget blandt

Vexlens nødvendige Indhold, at Forevisningspligten ved Domicilvexler i § 18 er bleven indskrænket til de Vexler, hvor Domiciliatus ikke er nævnt, at partiel Akcept ubetinget er gyldig, og ved Berigelsessøgsmålets Anerkjendelse i § 93, — hvorimod de omvendt ere *forøgede* ved Udeladelsen af § 39 (Depositionsretten) og ved den lille Udvidelse af Intervenientbegrebet i § 57. — Hvad den *svenske* Lov angaar, har det nye Udkast i alle de nævnte Punkter formindsket Afvigelsen fra den, hvad der ogsaa er Tilfældet med Hensyn til det øvrige Indhold af § 93. Det vil altsaa sees, at de Punkter, hvori det nye Udkast afviger fra det forrige, især ere saadanne, hvor dette afveg saavel fra den tyske som den svenske Lov, idet det nye Udkast herved er kommet disse Love endnu nærmere.

Derimod afviger det nye Udkast forsaa vidt mere end det forrige fra den nugældende danske og norske Vexelret, som samtlige de Punkter, hvori Udkastet er blevet forandret — dog § 22 undtagen — ere saadanne, hvor det tidligere stemmede mere med dansk-norsk Ret.

Paa Grund af den Forandring, der paa et enkelt Sted er foretaget med §§nes Nummere, vedføje vi en ny Tabel over Forholdet mellem Udkastets, den svenske og den tyske Lovs Artikler.

Christiania i September 1879.

L. M. B. Aubert.

O. A. Bachke.

Th. Joh. Heftye.

C. S. Klein.

A. Klumbien.

Tabel

over

Udkastets §§ og de tilsvarende §§ i den svenske (S. L.) og den tyske (D. W. O.) Vexellov.

(Hvor der nedenfor findes et 0, betyder det, at der ikke findes nogen tilsvarende Artikel).

Udk.	D. W. O.	S. L.	Udk.	D. W. O.	S. L.
0	1	0	27	27	32
0	2	jfr. 86 og 87	28	28	30
1	4	1	29	0	33
2	6	2	30	29	31
3	4,4	3	31	30 og 33	35
4,1	jfr. 24 init.	2 init.	32	31	37
4,2	4,8	1 f.	33	30 og 32	36 jfr. 94 i. f.
5	7	1 init.	34	34	0
6	5	4	0	35	0
7	7 i. f. (Novelle)	0	35	37	38
8	8	5	36	0	39
0	0	6—10	37	38	41
9	9	11 og 16, 1 P.	38	39	40,1 og 41 i. f.
10 { 1 P. } { 2 P. }	10	0	0 (forh. § 39)	40	0
		14	39 (forhen	36	42
11	11	13	40 (§ 40)	0	0
12	12	12	41	41	43
13	13	12 i. f.	42	42	0
14	14	15	43	43	44
15	15	16, 2 P.	44	44	0
0	16	0	45	45 jfr. 47	0
16	17	17	46	45 i. f.	0
17	18	18	47	46	0
18	jfr. 24,2	0	48	48	0
19	19 og 20	19 og 21,2	49,1	49	45
20	0	0	49,2	0	0
21	21	20, 21,1, 25	50	50	46
22	22	24	51		
0	0	22	52	51	47
23	23	26	0	52	0
24	24,1	23	53	53	0
0	0	27	54	54	48
25	25,1	28	55	55	0
0	25,2	0	56	56 jfr. 29	49
26	26	29	57	57	50 og 55

Udk.	D. W. O.	S. L.	Udk.	D. W. O.	S. L.
58	59 jfr. 62	51 jfr. 53	80 ₁₋₂	80	jfr. 79
59	58	52 og 49 jfr 51 og 53	80 ₃	0	0
60	60	56	81	87 jfr. 90	72 jfr. 75
61	61	54	82 ₁	88	73
62	62	57, 58 og 60	82 ₂	0	0
63	63	61	83	89	0
64	64	jfr. 59 og 62	0	0	74 2 P.
65	65	63	84	84	81
66 {	66	64	85	85	82
67 }			86	86	80
68	67	65	0 (ifr. 94)	0	83—88, 90
69	68	66	0	82	89
70	69	67	87	81	91
71	70	68	88	3, 75 og 76	93
0 (jfr. 11)	71	0 (jfr. 11)	89	91	74, 1 P. jfr. 72
72	72	69	90	32 ₂	94
73 {	73	} 70	91	92	95
74 }			} 71	92	0
75	0	0	93	83	96
76	74	42 2 P.	94	0	0
77	77	76	0	93	0
78	78	77	0	94—95	0
79	79	78	95	96—100	92

Revideradt Utkast

till

Vexellagar

för

Danmark, Norge och Sverige.

Revideret Udkast

til

Vexellove

for

Danmark, Norge og Sverige.

Kristiania.

September 1879.

Första Afdelningen.

Om dragna (trasserade) vaxlar.

Första Kapitlet.

Om vaxels form.

§ 1.

Vaxel skall innehålla:
uttrycklig, i sjelfva texten införd, benämning af vaxel eller, der den är affattad å främmande språk, motsvarande uttryck å detta språk;
det penningebelopp, som skall betalas (vaxelsumma);
dens namn, till hvilken betalning skall ske (vaxeltagare, remittent);
dens namn, som skall infria vaxeln (vaxelbetalare, godkännare, trassat);
tid och ort för vaxelns utställande;
den ort, hvarest betalningen skall ske;
dens underskrift, som utställer vaxeln (vaxelgifvare, vaxelutställare, trassent).

§ 2.

Vaxel kan lyda på betalning till vaxelgifvaren sjelf (vaxel till egen order).

Är vaxel dragen att inlösas af vaxelgifvaren sjelf (trasserad egen vaxel), skall den anses såsom egen vaxel, hvarom i § 95 sägs.

§ 3.

Betalningstiden skall vara en och densamma för hela vaxelsumman.

Vaxeln kan endast lyda på betalning:

å viss dag;

vid uppvisandet (vid sigt, a vista);

å viss tid efter uppvisandet (efter sigt, a viso); eller

å viss tid efter utställandet (a dato).

Är icke någon betalningstid nämnd, anses vaxeln såsom betalbar vid uppvisandet.

§ 4.

Vaxel kan lyda på betalning å annan ort, än der vaxelbetalaren bor (domicilierad vaxel).

Første Afdeling.

Om trukne (trasserede) Vexler.

Første Kapitel.

Om Vexelformen.

§ 1.

En Vexel skal indeholde:
udtrykkelig Benævnelse af Vexel, indført i selve Texten, eller, hvis Vexlen er affattet i et fremmed Sprog, et tilsvarende Udtryk i dette Sprog;
den Pengesum, der skal betales (Vexelsummen);
dens Navn, til hvem Betalingen skal ske (Vexeltager, Remittent);
dens Navn, der skal indfri Vexlen (Vexelbetaler, Trassat);
Tid og Sted for Vexlens Udstedelse;
det Sted, hvor Betalingen skal ske;
dens Underskrift, der udsteder Vexlen (Vexelgiver, Vexeludsteder, Trassent).

§ 2.

En Vexel kan lyde paa Betaling til Trassenten selv (Vexel til egen Ordre).

Lyder en trasseret Vexel paa at indfries af Trassenten selv (trasseret egen Vexel), ansees den som en egen Vexel (§ 95).

§ 3.

Betalingstiden skal for den hele Vexelsum være en og den samme.

Vexlen kan kun lyde paa Betaling:
paa en bestemt Dag;
ved Forevisning (ved Sigt, a vista);
en vis Tid efter Forevisningen (efter Sigt, a viso); eller
en vis Tid efter Udstedelsen (a dato).

Er ingen Betalingstid nævnt, ansees Vexlen som betalbar ved Sigt.

§ 4.

En Vexel kan lyde paa Betaling et andet Sted end der, hvor Trassaten bor (domicilieret Vexel).

Är särskild betalningsort ej nämnd, gälle såsom vaxels betalningsort den vid vaxelbetalarens namn utsatta ort, hvilken jemväl anses såsom hans betalningsort.

§ 5.

Är handlingen icke affattad i öfverensstämmelse med här ofvan gifna föreskrifter, medföre den icke vaxelrätt. Icke heller hafve de på sådan handling tecknade förbindelser, såsom godkännande, öfverlåtelse eller borgen, någon verkan efter vaxellag.

§ 6.

Är vaxelsumma flere gånger utsatt, men till olika belopp, gälle det, som minst är.

§ 7.

Utfästes i vaxel ränta, vare det ogilt.

Andra Kapitlet.

Om vaxelgifvares ansvarighet.

§ 8.

Vaxelgifvare svare efter vaxelrätt för vaxels godkännande (accept) och betalning.

Tredje Kapitlet.

Om öfverlåtelse af vaxel (indossament, giro).

§ 9.

Vaxel må öfverlätas till annan (indossatarie), ändå att ej något härom är i vaxeln nämndt. Har vaxelgifvaren i vaxels text med orden «icke till order» eller dylikt förbjudit öfverlåtelse, gifve öfverlåtelse, som ändå sker, ingen vaxelrätt.

§ 10.

Genom öfverlåtelse (indossament, giro) varda alla af vaxeln härflytande rättigheter, deribland ock rätt att vidare öfverlåta vaxeln, öfverflyttade på den, till hvilken öfverlåtelsen skett. Vaxel kan öfverlätas äfven till vaxelgifvare, till vaxelbetalare, till godkännare eller till föregående öfverlätare och af dessa åter till andra.

Er særskilt Betalingssted ikke nævnt, gjælder som Vexlens Betalingssted det ved Trassatens Navn anførte Sted, hvor han tillige antages at bo.

§ 5.

Er et Dokument ikke affattet overensstemmende med de foran givne Forskrifter, medfører det ikke Vexelret. Heller ikke have de paa et saadant Dokument tegnede Erklæringer, saasom Akcept, Endossement eller Borgen, nogen vexelretlig Virkning.

§ 6.

Er Vexelsummen nævnt flere Gange, men med forskellige Beløb, gjælder det, som mindst er.

§ 7.

Indeholder en Vexel Tilsagn om Rente, ansees det som uskrevet.

Andet Kapitel.

Om Trassentens Ansvar.

§ 8.

Trassenten svarer efter Vexelret for Vexlens Godkjendelse (Akcept) og Betaling.

Tredie Kapitel.

Om Overdragelse af Vexlen (Endossement, Giro).

§ 9.

En Vexel kan ved Endossement overdrages til en Anden (Endossatar), selv om Intet herom er nævnt i Vexlen. Har Trassenten i selve Vexlens Text ved Ordene »ikke til Ordre« eller deslige forbudt dens Overdragelse, medfører saadan ingen vexelretlig Virkning.

§ 10.

Ved Endossement gaa alle af Vexlen flydende Rettigheder, deriblandt ogsaa Retten til at endossere Vexlen videre, over paa Endossataren. Vexlen kan endosseres ogsaa til Trassenten, til Trassaten, til Akceptanten eller til en tidligere Endossent og af disse igjen til Andre.

§ 11.

Öfverlåtelse skall tecknas å sjelfva vexeln eller å en afskrift deraf (kopia) eller å ett vid vexeln eller afskriften häftadt blad (alonge).

§ 12.

Öfverlåtelse kan ske antingen sålunda, att öfverlåtaren utsätter dens namn, till hvilken öfverlåtelsen sker, och dervid skrifer sin namnteckning (fullständigt indossament), eller ock medelst öfverlåtarens blotta namnteckning å vexeln eller afskrifvens baksida eller å det vidhäftade bladet (öfverlåtelse in blanco, indossament in blanco).

§ 13.

Öfverlåtelse, som skett medelst öfverlåtarens blotta namnteckning, må af vexelinnehafvare fyllas genom insättande af indossataries namn.

§ 14.

Hvar, som vaxel öfverlåter, stånde för dess godkännande och betalning i ansvarighet efter vaxelrätt till alla dem, som efter honom blifva deraf innehafvare, så framt han ej i öfverlåtelsen med orden «utan förbindelse», «utan ansvar», «utan obligo», «utan retur» eller dylikt uttryckligen förbehållit sig att vara från sådan ansvarighet fri.

§ 15.

Innehåller öfverlåtelse uttryckligt förbud att vaxeln vidare öfverlåta, och öfverlåtes den ändå, hafve senare vaxelinnehafvare icke vaxelrätt mot den öfverlåtare, som förbudet gaf.

§ 16.

Öfverlåtelse, som innehåller blott en fullmakt eller ett uppdrag «till inkassering» eller dylikt (procura-indossament), medföre icke eganderätt till vaxeln, utan vare sysslomannen endast behörig att vidtaga erforderliga åtgärder till vaxelrättens bevarande samt att utlösa och uppbära vaxelsumman, så ock att, derest det icke blifvit uttryckligen i öfverlåtelsen förbjudet, öfverlåta vaxeln genom nytt procura-indossament.

§ 11.

Endossementet skal skrives paa selve Vexlen eller paa en Afskrift af den (Kopi) eller paa et til Vexlen eller Kopien hæftet Blad (Alonge).

§ 12.

Endossement kan ske enten saaledes, at Endossenten indsætter Endossatarens Navn og underskriver sit eget (fuldstændigt Endossement), eller og derved, at Endossenten blot tegner sit Navn paa Vexlens eller Vexelkopiens Bagside eller paa det vedhæftede Blad (Endossement in blanco).

§ 13.

Blanko-Endossement kan af Vexeleieren udfyldes ved Indsættelse af en Endossatars Navn.

§ 14.

Enhver Endossent svarer alle efterfølgende Eiere af Vexlen efter Vexelret for dens Akcept og Betaling, saafremt han ikke i sit Endossement ved Ordene »uden Forbindtighed«, »uden Ansvar«, »uden Obligo«, »uden Retur« eller deslige udtrykkelig har forbeholdt sig at være fri for saadant Ansvar.

§ 15.

Indeholder et Endossement udtrykkeligt Forbud mod at endossere Vexlen videre, og overdrages den desuagtet, have senere Vexeleiere ikke Vexelret mod den Endossent, som gav Forbudet.

§ 16.

Et Endossement, som kun indeholder en Fuldmagt eller en Bemyndigelse til Inkassering eller deslige (Prokura-Endossement), overfører ikke Eiendomsret til Vexlen, men giver alene Fuldmægtigen Hjemmel til at tage de til Vexelrettens Bevaring fornødne Forholdsregler og til at indtale og oppebære Vexelsummen, samt, saafremt saadant ikke er udtrykkelig forbudt i Endossementet, til at overdrage Vexlen ved nyt Prokura-Endossement.

Fjerde Kapitlet.

Om vexels uppvisande till godkännande.

§ 17.

En hvar, som har vaxel i händer, är berättigad att strax uppvisa densamma till godkännande och att, der sådant icke inom den i § 21 stadgade tid erhålles, protestera för uteblifvet godkännande (de non acceptatione). Aftal, som strider häremot, hafve icke verkan efter vexellag.

§ 18.

Lyder vaxel på betalning å annan ort än der vaxelbetalaren bor, och har ej vaxelgifvaren i vaxeln utsatt, af hvem betalning bör å den andra orten erläggas, skall den före förfalldagen förevisas vaxelbetalaren till godkännande och, derest sådant icke erhålles, protesteras. Försummas det, förloras vaxelrätten mot vaxelgifvare och öfverlätare.

§ 19.

Är vaxel stäld att betalas viss tid efter uppvisandet, skall den uppvisas till godkännande inom tid, som dertill i vaxelns text föreskrifven är, eller, der sådan föreskrift saknas, inom sex månader från utgifningsdagen, om den är dragen från eller på någon ort i Europa, med undantag af Island och Färöarne, samt inom ett år, om den är dragen från eller på sistnämnde orter eller någon ort utom Europa. Varder vaxeln icke godkänd eller blifver godkännande icke dateradt, skall vaxeln före uppvisningstidens utgång protesteras; och räknas i sådan händelse förfallotiden från protestdagen. Försummas hvad här är stadgadt, förloras vaxelrätten mot vaxelgifvare och öfverlätare.

Öfverlätare, som i öfverlåtelse af sådan vaxel föreskrifvit särskild uppvisningstid, vare fri från vaxelansvarighet, om den tid försittes.

I förhållande till godkännare, som icke daterat sitt godkännande, skall, i händelse protest icke skett, förfallotiden räknas från uppvisningstidens sista dag.

Fjerde Kapitel.

Om Vexlens Forevisning til Akcept.

§ 17.

Enhver, som har en Vexel i Hænde, er berettiget til strax at forevise den til Akcept og, hvis saadan ikke erholdes inden den i § 21 bestemte Tid, at optage Protest for manglende Akcept (de non acceptance). Aftale, som strider herimod, har ikke vexelretlig Virkning.

§ 18.

Lyder en Vexel paa Betaling et andet Sted end der, hvor Trassaten bor, og har Trassenten ikke paa Vexlen opgivet, ved hvem Betalingen paa det andet Sted skal erlægges, skal den før Forfaldsdag forevises Trassaten til Akcept og, saafremt saadan ikke erholdes, protesteres. Forsømmes dette, tabes Vexelretten mod Trassenten og Endossenterne.

§ 19.

Lyder en Vexel paa Betaling efter Sigt, skal den forevises til Akcept inden den Tid, som maatte være foreskrevet i Vexlens Text, eller, naar saadan Forskrift mangler, inden 6 Maaneder fra Udstedelsesdagen, hvis den er trukken fra eller paa noget Sted i Europa med Undtagelse af Island og Færøerne, og inden et Aar, hvis den er trukken fra eller paa sidstnævnte Steder eller noget Sted udenfor Europa. Bliver Vexlen ikke akcepteret, eller bliver Akcepten ikke dateret, skal Vexlen inden Forevisningsfristens Udløb protesteres, og regnes i saadant Tilfælde Forfaldstiden fra Protestdagen. Forsømmes, hvad her er bestemt, tabes Vexelretten mod Trassenten og Endossenterne.

Den Endossent, som i sit Endossement af saadan Vexel har foreskrevet en særlig Forevisningstid, er fri for Vexelansvar, hvis Fristen oversiddes.

I Forhold til den Akceptant, som ikke har dateret sin Akcept, regnes Forfaldstiden, naar Protest ikke er optagen, fra Forevisningsfristens sidste Dag.

§ 20.

I hvarje fall, då på grund af uteblifvet godkännande protest skett, skall underrättelse (notifikation) derom gifvas på sätt och vid påföljd, som i §§ 45—47 sägs.

Femte Kapitlet.

Om vexels godkännande.

§ 21.

När vaxel uppvisas till godkännande, skall bestämdt svar, jakande eller nekande, gifvas inom tjugofyra timmar. Gifves icke svar inom den tid, anses godkännande vägradt.

Godkännande skall skrivas på vaxeln och förses med godkännarens underskrift. Giltigt godkännande kan ock lemnas medelst godkännarens blotta namnteckning på vaxelns framsida.

Sedan godkännande blifvit å vaxeln tecknadt, kan det icke med laga verkan utstrykas, ändras eller återkallas.

§ 22.

Vaxel skall godkännas efter sin lydelse utan vilkor eller förbehåll; dock må godkännande inskränkas till en del af vaxelsumman. Göras andra inskränkingar eller vilkor, vare de utan verkan.

§ 23.

Hvar, som vaxel godkänt, svare efter vaxelrätt för betalning af det godkända beloppet å förfalldagen.

Godkännare vare till följd af sitt godkännande äfven vaxelgifvaren ansvarig efter vaxelrätt. Deremot hafve godkännaren icke vaxelrätt mot vaxelgifvaren.

§ 24.

Ar vaxel stäld att betalas å annan ort än der godkännaren bor, och har ej vaxelgifvaren i vaxeln utsatt, af hvem betalning å den andra orten skall erläggas, sätte godkännaren det ut å vaxeln. Gör han det ej, vare det så ansedt, som ville han sjelf inlösa vaxeln på betalningsorten.

§ 20.

I ethvert Tilfælde, hvor paa Grund af manglende Akcept Protest er optagen, skal Underretning (Notifikation) derom gives paa den Maade og under det Ansvar, som i §§ 45—47 fastsættes.

Femte Kapitel.

Om Vexlens Akcept.

§ 21.

Naar en Vexel forevises til Akcept, skal bestemt Svar, bekræftende eller nægtende, gives inden 24 Timer. Gives ikke Svar inden denne Tid, ansees Akcept nægtet.

Akcepten skal skrives paa Vexlen og forsynes med Akceptantens Underskrift. Gyldig Akcept kan ogsaa gives ved Akceptantens blotte Navntegning paa Vexlens Forside.

Akcept kan ikke, efterat den er tegnet paa Vexlen, med Retsvirkning udstryges, forandres eller tilbagekaldes.

§ 22.

Vexlen skal akcepteres efter sit Lydende uden Vilkaar eller Forbehold; dog kan Akcepten indskrænkes til en Del af Vexelsummen. Gjøres andre Indskrænkninger eller Vilkaar, ansees de som uskrevne.

§ 23.

Den, som har akcepteret en Vexel, svarer efter Vexelret for Betaling paa Forfaldsdagen af det akcepterede Beløb.

Akceptanten er ifølge sin Akcept vexelretlig forpligtet ogsaa ligeoverfor Trassenten. Derimod har Akceptanten ikke Vexelret mod Trassenten.

§ 24.

Lyder en Vexel paa Betaling et andet Sted end der, hvor Trassaten bor, og har Trassenten ikke paa Vexlen opgivet, ved hvem Betalingen paa det andet Sted skal erlægges, skal Akceptanten tilføie det paa Vexlen. Gjør han det ikke, antages det, at han selv vil indfri Vexlen paa Betalingsstedet.

Sjette Kapitlet.

Om återgångstalan för uteblifvet eller osäkert godkännande.

§ 25.

Varder vaxel icke godkänd inom den i § 21 stadgade tid, eller inskränkes godkännande till en del af vaxelsumman, vare innehafvaren, sedan han derför protesterat, berättigad att af hvilken som helst bland öfverlåtarna eller af vaxelgifvaren, mot protestens aflemnande, med vaxelrätt fordra säkerhet för betalning å förfallotiden icke allena af vaxelsumman eller af det icke godkända beloppet, utan ock af de genom det uteblifna eller ofullständiga godkännandet vållade omkostnader.

§ 26.

Öfverlåtare hafve, på grund af protesten för uteblifvet eller ofullständigt godkännande, likaledes rätt att, mot protestens aflemnande, fordra säkerhet af hvilken som helst bland föregående öfverlåtare eller af vaxelgifvaren.

§ 27.

Har vaxelgäldenär lemnat säkerhet åt någon af dem, som följa efter honom, gälle den äfven till fördel för säkerhetsgifvarens öfriga efterföljare, när de fordra sådant. Ej må någon, som följer efter säkerhetsgifvaren, fordra ytterligare säkerhet af någon vaxelgäldenär, så framt det ej visas, att den redan ställda säkerheten är otillräcklig.

§ 28.

Vill den, å hvilken vaxel är dragen, efter protesten meddela fullständigt godkännande, och ersätter han de genom det uteblifna godkännandet vållade omkostnader, må uppvisaren icke vägra att mottaga godkännandet, så framt vaxeln ännu är i hans värjo. Sedan godkännande skett, efter ty nu är sagdt, upphöre rätten att fordra säkerhet. Var sådan redan stäld, skall den återlemnas. Likaledes skall stäld säkerhet återlemnas, derest icke

Sjette Kapitel.

Om Regres for manglende eller ikke betryggende Akcept.

§ 25.

Bliver en Vexel ikke akcepteret inden den i § 21 bestemte Frist, eller indskrænkes Akcepten til en Del af Vexelsummen, er Vexeleieren, efterat Protest er optagen, berettiget til af hvilkensomhelst blandt Endossenterne eller af Trassenten mod Protestens Udlevering med Vexelret at kræve Sikkerhed for Betaling til Forfaldstid af Vexelsummen eller det ikke akcepterede Beløb tilligemed de ved den manglende eller ufuldstændige Akcept forvoldte Omkostninger.

§ 26.

Enhver Endossent har i Kraft af den for manglende eller ufuldstændig Akcept optagne Protest ligeledes Ret til mod Protestens Udlevering at kræve Sikkerhed af hvilkensomhelst blandt de foregaaende Endossenter eller af Trassenten.

§ 27.

Har en Vexelskyldner stillet en af sine Eftermænd Sikkerhed, gjælder den ogsaa til Fordel for Sikkerhedsstillerens øvrige Eftermænd, naar de fordre saadant. Ingen af Sikkerhedsstillerens Eftermænd har Ret til at forlange yderligere Sikkerhed af nogen Vexelskyldner, medmindre det paavises, at den allerede stillede Sikkerhed er utilstrækkelig.

§ 28.

Vil Trassaten efter Protesten meddele fuldstændig Akcept, og erstatter han de ved den manglende Akcept forvoldte Omkostninger, maa Præsentranten ikke vægre sig ved at modtage Akcepten, saafremt Vexlen endnu er i hans Besiddelse. Naar Akcept saaledes er given, ophører Retten til at kræve Sikkerhed. Var saadan allerede stillet, skal den tilbageleveres. Ligeledes skal en stillet Sikkerhed gives tilbage, naar der ikke inden et Aar efter Vexlens

inom ett år efter vaxels förfalldag käromål om dess inlösen blifvit anstaldt emot den, som har lemnat säkerheten, så ock när vaxeln infriats, eller när vaxelansvarigheten på annat sätt upphört.

§ 29.

Har den, som på grund af protest för uteblifvet godkännande är berättigad till säkerhet enligt § 25 eller § 26, vaxeln i händer, ege han utan att afvakta förfallotiden i stället för säkerhet strax fordra betalning af vaxelsumman eller det icke godkända beloppet tillika med de genom det uteblifna godkännandet vållade omkostnader och provision enligt §§ 50—52; dock må vaxelgäldenär å vaxelsumman eller det icke godkända beloppet afkorta ränta derå, efter fem för hundra om året, under den tid, som vid betalningen kan återstå till vaxels förfallotid.

Fordrar vaxelnehafvare säkerhet, men vill vaxelgäldenär hellre strax med ofvannämnda vilkor infria vaxeln, stånde det honom fritt.

§ 30.

Har den, som godkänt vaxel, före förfallotiden kommit i konkurstillstånd eller vid utmätning funnits sakna tillgång att betala sin gäld eller ock, om han är köpman, instält sina betalningar, och har han ej, när den, som vaxeln i händer hafver, af sådan anledning det äskat, stält säkerhet för vaxels inlösen å förfallotiden, vare vaxelnehafvaren och öfverlätare, sedan förhållandet blifvit styrkt genom protest, berättigade att mot protestens aflemnande fordra säkerhet af föregående öfverlätare eller vaxelgifvaren, som i §§ 25—27 sägs.

Om sådan protest skall underrättelse gifvas på sätt och vid påföljd, som i §§ 45—47 stadgas.

Sjunde Kapitlet.

Om vaxels förfallotid och betalning.

§ 31.

Vaxel skall å förfalldagen infrias; och ege förty uppskofsdagar ej rum.

§ 32.

Vaxel, som lyder å betalning vid uppvisandet, varde vid uppvisandet inlost. Om tiden, inom hvil-

Forfaldsdag er reist Sag til dens Betaling mod den, som har stillet Sikkerheden, saa og naar Vexlen er indfriet eller den veksletlige Forpligtelse paa anden Maade er ophørt.

§ 29.

Har den, som paa Grund af Protest for manglende Akcept er berettiget til Sikkerhed efter §§ 25 eller 26, Vexlen i Hænde, kan han uden at afvente Forfaldstiden i Stedet for Sikkerhed strax kræve Betaling af Vexelsummen eller det ikke akcepterede Beløb, tilligemed de ved Akceptens Nægtelse forvoldte Omkostninger og Provision efter §§ 50—52. Dog kan Vexelskyldneren i Vexelsummen eller det ikke akcepterede Beløb afkorte 5 Procent aarlig Rente for Vexlens tilbagestaaende Løbetid.

Kræver Vexeleieren Sikkerhed, men vil Vexelskyldneren hellere strax paa ovennævnte Vilkaar indfri Vexlen, staar dette ham frit.

§ 30.

Er den, som har akcepteret en Vexel, forinden Forfaldstid kommen under Konkurs eller ved Exekution funden at mangle Midler til at betale sin Gjæld, eller har han, hvis han er Handlende, standset sine Betalinger, og har han ikke, efter i saadan Anledning at være opfordret dertil af Vexlens Ihænder, stillet Sikkerhed for dens Indfrielse til Forfaldstid, ere Vexlens Eier og Endossenter, naar disse Omstændigheder godtgjøres ved Protest, berettigede til mod Protestens Udlevering at kræve Sikkerhed overensstemmende med §§ 25—27 hos de foregaaende Endossenter eller Trassenten.

Om saadan Protest bliver Underretning at give paa den Maade og under det Ansvar, som i §§ 45—47 fastsættes.

Syvende Kapitel.

Om Vexlens Forfaldstid og Betaling.

§ 31.

Vexlen skal indfries paa Forfaldsdagen, og finde Løbedage saaledes ikke Sted.

§ 32.

En Vexel, som lyder paa Betaling ved Sigt, skal indfries ved Forevisningen. Om Tiden, inden hvil-

ken sådan vaxel skall uppvisas till betalning, och om påföljden af uraktlåtenhet deraf gälle hvad i § 19 är stadgadt om uppvisande till godkännande af vaxel, den der lyder å betalning viss tid efter uppvisandet.

§ 33.

Är vaxels förfallotid bestämd till början af en månad, skall den infrias å månadens första dag. Med midten af en månad förstås månadens femtonde dag och med slutet af en månad dess sista dag.

Är vaxels förfallotid utsat i visst antal dagar efter utställandet eller efter uppvisandet, varde dagen för utställandet eller uppvisandet ej räknad. Half månad räknas lika med femton dagar. Lyder betalningstiden på en eller flere hela månader jemte en half månad, varde den halfva månaden räknad sist.

§ 34.

Är vaxel utgifven å ort, hvarest tidsräkning efter gamla stilen begagnas, anses tidsbestämmelserna i vaxeln gifna efter nämnda stil, derest icke annat af vaxeln framgår.

§ 35.

Vaxel skall betalas i det myntslag, hvarå den lyder. Är det mynt ej gångbart på betalningsorten, och har icke vaxelgifvaren genom ordet «effektiv» eller motsvarande uttryck särskildt föreskrifvit betalning i det främmande myntslaget; då må vaxelsumman gäldas i inländskt mynt efter den vaxelkurs, hvartill på den ort, der betalningen sker, eller på närmaste inländska vaxelplats vaxlar, utställda i det främmande myntslaget och lydande på betalning vid uppvisandet, köpas å den tid, inlösen sker.

§ 36.

Infriar icke godkännare vaxel, när den å eller efter förfallodag uppvisas till betalning; vare han skyldig att å vaxelsumman gälda ränta efter sex för hundra om året från den dag vaxeln till betalning honom förevistes, så ock att gifva full ersättning för de vaxelinnehafvaren genom dröjsmålet

ken saadan Vexel skal forevises til Betaling, og om Følgerne af Forsømmelse heraf gjælder, hvad der i § 19 er bestemt om Forevisning til Akcept af Vexler, der lyde paa Betaling efter Sigt.

§ 33.

Er Vexlens Forfaldstid bestemt til Begyndelsen af en Maaned, skal den indfries paa Maanedens første Dag. Ved Midten af en Maaned forstaaes Maanedens femtende Dag og ved Slutningen af en Maaned dens sidste Dag.

Er Vexlens Forfaldstid bestemt til et vist Antal Dage efter Udstedelsen eller efter Sigt, medregnes ikke Udstedelses- eller Forevisningsdagen. En halv Maaned regnes lige med et Tidsrum af 15 Dage; lyder Betalingstiden paa en eller flere hele Maaneder og en halv Maaned, bliver den halve Maaned at regne sidst.

§ 34.

Er en Vexel udstedt paa et Sted, hvor der benyttes Tidsregning efter gammel Stil, skulle Tidsbestemmelserne i Vexlen ansees givne efter denne Stil, naar ikke Andet fremgaar af Vexlen.

§ 35.

Vexlen skal betales i den Myntsort, paa hvilken den lyder. Er denne ikke gangbar paa Betalingsstedet, og har Trassenten ikke ved Ordet »effektiv« eller tilsvarende Udtryk særlig foreskrevet Betaling i den fremmede Myntsort, kan Vexelsummen erlægges i indenlandsk Mynt efter den Vexelkurs, hvortil paa det Sted, hvor Betalingen sker, eller paa nærmeste indenlandske Vexelplads Vexler, udstedte i den fremmede Myntsort og lydende paa Betaling ved Sigt, kjøbes paa den Tid, Indfrielsen sker.

§ 36.

Indfrier Akceptanten ikke Vexlen, naar den paa eller efter Forfaldsdagen forevises ham til Betaling, er han pligtig at svare 6 Procent aarlig Rente af Vexelsummen fra Forevisningsdagen samt til at give fuld Erstatning for de Vexeleieren ved Forhalingen forvoldte Omkostninger. Skal Betalingen ske efter

åbragta kostnader. Skall betalning ske efter vaxelkurs och har den efter vaxels uppvisande fallit, varde den kurs beräknad, som gäldenär uppvisandet skedde; dock må vaxelnehafvaren, om han dröjt med vaxels uppvisande, icke beräkna högre kurs än den, som gäldenär å förfallodagen.

§ 37.

Vaxelnehafvaren må ej vägra att mottaga af betalning å vaxelsumman.

§ 38.

Vaxelgäldenär vare ej skyldig betala, der ej vaxeln till honom aflemnas med påtecknad qvitto. Betalar han en del af vaxelsumman, varde afbetalningen å vaxeln tecknad, så ock, om det äskas, särskildt qvitto honom meddeladt å en afskrift af vaxeln.

§ 39.

Då förfallotid inne är, vare den, som vaxeln i händer hafver, berättigad att fordra och uppbära betalning för vaxeln, så framt han genom innehållet af dess text eller genom behörigen sammanhängande och till honom fortgående följd af fullständiga öfverlåtelser eller öfverlåtelser in blanco visar sig vara rätt innehafvare af vaxeln. Ej vare den, som då infriar vaxeln, förbunden pröfva, om öfverlåtelserna äro äkta.

§ 40.

Infrias vaxel före förfallodagen, och visar sig sedan, att betalning erlagts till obehörig innehafvare, svare då den, som vaxeln inlöst, för deraf uppkommande skada.

Åttonde Kapitlet.

Om återgångstalan för bristande betalning.

§ 41.

Vill vaxelnehafvare emot vaxelgifvaren och öfverlåtaren bevara sin rätt till återgångstalan för bristande betalning, skall han, ehvad vaxeln förut blifvit godkänd eller ej, till betalning uppvisa den förfallna vaxeln för den, å hvilken vaxeln är dragen, samt, om denne icke erlägger full betalning, därför protestera (de non solutione) å förfallodagen

Vexelkurs, og er denne falden efter Vexlens Forevisning, beregnes den Kurs, som gjaldt paa Forevisningstiden; dog kan Vexeleieren, hvis han har forhalet Vexlens Forevisning, ikke beregne høiere Kurs end den, der gjaldt paa Forfaldsdagen.

§ 37.

Vexeleieren maa ikke vægre sig ved at modtage Afdrag paa Vexelsummen.

§ 38.

Vexelskyldneren er ikke pligtig at betale, medmindre Vexlen udleveres ham med paategnet Kvittering. Betaler han en Del af Vexelsummen, skal Afbetalingen paategnes Vexlen, og, saafremt det forlanges, særskilt Kvittering meddeles ham paa en Afskrift af Vexlen.

§ 39.

Naar Forfaldstid er kommen, er Vexlens Ihænde-haver berettiget til at kræve og oppebære Betaling for Vexlen, saafremt han ved Indholdet af dens Text eller ved en behørig sammenhængende og til ham fortsat Række af fuldstændige eller Blanko-Endossementer viser sig at være Vexlens Eier. Den, som da indfrier Vexlen, er ikke pligtig at prøve Endossementernes Ægthed.

§ 40.

Indfries en Vexel før Forfaldsdag, og viser det sig senere, at Betalingen er erlagt til en uretmæssig Ihænde-haver, svarer den, der indfrie Vexlen, for deraf følgende Skade.

Ottende Kapitel.

Om Regres paa Grund af manglende Betaling.

§ 41.

Vil Vexeleieren bevare sin Ret til Regres for manglende Betaling mod Trassenten og Endos-senterne, skal han forevise den forfaldne Vexel, hvad enten den forud er akcepteret eller ikke, til Betaling for Trassaten og, hvis denne ikke erlægger fuld Betaling, optage Protest (de non solutione) paa Forfaldsdagen eller senest paa anden Søgnedag

eller sist å andra söckendagen derefter. Sådan uppvisning och protest vare dock icke af nöden, der protest för uteblifvet godkännande förut skett samt derjemte vaxeln är vorden enligt § 29 inlöst eller på grund af stadgandet i samma § käromål blifvit anstaldt om vaxelns betalning.

§ 42.

Uppmaning att ej protestera («utan protest», «utan kostnad» eller dylikt) fritage från skyldighet att protestera, men icke från skyldighet att i rätt tid uppvisa vaxeln till betalning. Uteblifver betalningen, vare vaxelinnehafvaren skyldig att derom gifva underrättelse på sätt och vid påföljd, som i §§ 45—47 sägs. Påstår vaxelgäldenär, att uppvisande icke egt rum i rätt tid, åligge det honom att bevisa sådant. Från skyldighet att ersätta protestkostnad, när oaktadt uppmaningen protest skett, vare han icke fritagen.

§ 43.

Är vaxel stald att betalas å annan ort än der vaxelbetalaren bor, skall vaxeln å betalningsorten uppvisas för den, af hvilken betalningen skall erläggas (domiciliaten), eller, der en sådan ej är i vaxeln nämnd, hos godkännaren sjelf. Erhålles ej betalning, eller kan den, för hvilken vaxeln borde uppvisas, icke träffas å betalningsorten; då skall vaxelinnehafvaren, så framt han vill bevara sin rätt till återgångstalan emot vaxelgifvaren och öfverlåtare, på den ort protestera, efter ty i § 41 sagdt är. Skall betalningen erläggas af annan man än godkännaren, och försummar vaxelinnehafvaren att hos den man protestera, förloras vaxelrätten äfven emot godkännaren.

§ 44.

För bevarande af vaxelrätt emot godkännaren erfordras, med undantag af det i § 43 nämnda fall, hvarken vaxelns uppvisande till betalning, ej heller protest.

§ 45.

Innehafvare af en för bristande betalning protesterad vaxel skall inom tvenne söckendagar efter den dag, då protesten skett, gifva skriftlig underrättelse (notifikation) om protesten till den honom närmast föregående vaxelgäldenär, vid hvars namn å vaxeln uppgift om ort finnes.

efter denne. Saadan Forevisning og Protest er dog ufoernøden, saafremt Protest for manglende Akcept forud er optagen samt derhos Vexlen er indfriet overensstemmende med § 29 eller Sag i Medfør af samme § reist til dens Betaling.

§ 42.

En Opfordring til ikke at optage Protest (»uden Protest«, »uden Omkostninger« eller desl.) fritager fra Forpligtelsen til at protestere, men ikke fra Forpligtelsen til i rette Tid at forevise Vexlen til Betaling. Udebliver Betalingen, er Vexeleieren pligtig til at give Underretning derom paa den Maade og under det Ansvar, som i §§ 45—47 fastsættes. Paastaar en Vexelskyldner, at Forevisning ikke har fundet Sted i rette Tid, paahviler det ham at bevise saadant. Fra Forpligtelsen til at erstatte Protestomkostninger, naar Protest unseet Opfordringen er skeet, er han ikke fritagen.

§ 43.

Er Vexlen domicilieret, skal den forevises paa Betalingsstedet for den, ved hvem Betalingen skal erlægges (Domiciliaten), eller, hvis en saadan ikke er nævnt paa Vexlen, for Akceptanten selv. Opnaaes ikke Betaling, eller kan den, for hvem Vexlen skal forevises, ikke træffes paa Betalingsstedet, skal Vexeleieren, saafremt han vil bevare sin Ret til Regres mod Trassenten og Endossenterne, dersteds optage Protest overensstemmende med de i § 41 givne Forskrifter. Skal Betalingen ske ved en Anden end Akceptanten, og forsømmer Vexeleieren at optage Protest hos ham, tabes Vexelretten ogsaa mod Akceptanten.

§ 44.

Til Bevaring af Vexelret mod Akceptanten udfordres, med Undtagelse af det i § 43 nævnte Tilfælde, hverken Vexlens Forevisning til Betaling eller Optagelse af Protest.

§ 45.

Ihændehaveren af en for manglende Betaling protesteret Vexel skal inden to Søgnedage efter den Dag, da Protesten blev optagen, give skriftlig Underretning (Notifikation) om Protesten til den nærmeste af sine Formænd, ved hvis Navn paa Vexlen Stedsbetegnelse findes anført.

Denna skyldighet må anses uppfylld, när skriftlig underrättelse inom nämnde tid blifvit inlemnad å posten eller, der post ej går, på annat ändamålsenligt sätt afsänd.

Hvarje om protesten underrättad öfverlåtare vare pliktig att inom tvenne söckendagar efter underrättelsens mottagande på lika sätt underrätta den honom närmast föregående vaxelgäldenär, vid hvars namn å vaxeln uppgift om ort finnes. Vaxelgifvare, hvilken mottagit underrättelse, att vaxel, som är stäld att betalas å annan ort än der godkännaren bor, blifvit protesterad hos den, af hvilken betalning skall erläggas, vare likaledes pliktig at härom underrätta godkännaren.

§ 46.

Hvar, som försummar att gifva sådan underrättelse, som i § 45 sägs, svare den eller de föregående vaxelgäldenärer, som till följd deraf saknat underrättelse, för den genom försummelsen vållade skada. Han må af dem icke fordra godtgörelse för utgifter, utan vare blott berättigad at erhålla vaxelsumman jemte ränta efter fem för hundra om året från den dag, betalning sökes.

§ 47.

Företer den, som var pliktig gifva underrättelse, intyg från postanstalt derom, att han inlemnat bref till föregående vaxelgäldenär, gälle det såsom bevis, att å den tid, intyget innehåller, underrättelse blifvit till vaxelgäldenären afsänd, så framt ej styrkt varder, att brevet haft annat innehåll.

§ 48.

Hvarje vaxelgäldenär ege, mot erläggande af vaxelsumman jemte ränta och omkostnader, rätt att af vaxelinnehafvaren utbekomma den protesterade vaxeln med påtecknad qvitto tillika med protesten.

§ 49.

Atergångstalan för bristande betalning må anställas på en gång emot flere eller alla vaxelgäldenärer eller särskildt emot hvilken som helst af dem. Vaxelinnehafvare vare ej bunden vid öfverlåtelsernas ordning eller det val han en gång gjort.

Är af vaxelinnehafvaren eller med hans samtycke vaxelgifvarens eller någon öfverlåtares namn utstruket å vaxeln, vare sådan vaxelgäldenär, äfvensom öfverlåtare, hvilka följa efter honom, frie från vaxelsvarighet.

Denne Forpligtelse ansees fyldestgjort, naar skriftlig Underretning inden nævnte Tidsfrist er indleveret til Posten eller, hvor Post ikke gaar, paa anden forsvarlig Maade afsendt.

Enhver om Protesten underrettet Endossent er pligtig til inden to Søgnedage efter Underretningens Modtagelse paa samme Maade at give Underretning til sin nærmeste Formand, ved hvis Navn Stedsbetegnelse findes anført paa Vexlen. Ligeledes er den Trassent, som har modtaget Underretning om, at en domicilieret Vexel er protesteret hos den, ved hvem Betalingen skal erlægges, forpligtet til herom at underrette Akceptanten.

§ 46.

Den, som forsømmer at give saadan Underretning, som i § 45 er foreskreven, svarer de Formænd, der som Følge deraf ere forbigaaede, for den ved Forsømmelsen forvoldte Skade. Han kan af dem ikke kræve Godtgjørelse for Udgifter, men er kun berettiget til Vexelsummen med 5 pCt. aarlig Rente fra den Dag, Sag til Betaling reises.

§ 47.

Foreviser den, som var forpligtet til at give Underretning, Postattest om, at han har indleveret Brev til vedkommende Formand, gjælder dette som Bevis for, at Underretning paa den Tid, Postattesten opgiver, er bleven afsendt til Formanden, medmindre det godtgjøres, at Brevet havde et andet Indhold.

§ 48.

Enhver Vexelskyldner har mod at erlægge Vexelsummen med Renter og Omkostninger Ret til at faa den protesterede Vexel med paategnet Kvittering tilligemed Protesten udleveret af Vexeleieren.

§ 49.

Regressøgsmaal for manglende Betaling kan paa en Gang reises mod flere eller alle Vexelskyldnere eller særskilt mod hvilkensomhelst af dem. Vexeleieren er ikke bunden ved Endossementernes Rækkefølge eller ved det Valg, han en Gang har gjort.

Er Trassentens eller nogen Endossents Navn af Vexeleieren eller med hans Samtykke udstrøget paa Vexlen, er en saadan Vexelskyldner saavel som alle hans Eftermænd frie for Vexelansvarlighed.

§ 50.

Vid återgångskraf på grund af bristande betalning för vexeln ege vaxelinnehafvaren rätt att bekomma:

den obetalda vaxelsumman jemte ränta derå efter sex för hundra om året från vaxelns förfallodag; ersättning för protestkostnader, postpenningar och andra nödiga utgifter; samt provision till en tredjedel för hundra af vaxelsumman.

§ 51.

Lyder vaxeln på utländskt mynt; gånge med betalningen deraf i inländskt mynt, som i § 35 sagdt är; dock skall betalningen, i händelse kursen efter vaxelns förfallodag fallit, erläggas efter den kurs, som då var gällande.

§ 52.

Har öfverlätare inlöst återgången vaxel, ege han vid återgångskraf rätt att bekomma: hela det belopp, han jemlikt §§ 50 och 51 varit nödgad att betala, jemte ränta derå efter sex för hundra om året från betalningsdagen; ersättning för egna nödiga utgifter; samt provision till en tredjedel för hundra af vaxelsumman.

Rätten att beräkna provision upphöre, när provisionernas sammanlagda belopp redan uppgått till två för hundra af vaxelsumman.

§ 53.

Återgångsfordran må uttagas genom ny vaxel, dragen tillbaka på den, hos hvilken betalningen äskas (recambio-vaxel, återvaxel). I ty fall må till fordrans belopp läggas mäklarearfvode för återvaxelns försäljning samt stämpelafgift, så vidt sådan skall erläggas.

Sådan vaxel skall lyda på betalning vid uppvisandet och dragas omedelbart (a drittura).

§ 54.

Den, mot hvilken återgångskraf framställes, vare ej pliktig betala, med mindre protesten och qviterad räkning å hvad som betalas (returräkning) jemte vaxeln till honom aflemnas.

§ 55.

Öfverlätare, som godtgjort någon af dem, som följa efter honom, ege utstryka sin egen och efterföljande öfverlätelser.

§ 50.

I Tilfælde af Regres paa Grund af manglende Betaling er Vexeleieren berettiget til at fordrø:
den ubetalte Vexelsum med 6 pCt. aarlig Rente fra Vexlens Forfaldsdag;
Erstatning for Protestomkostninger, Porto og andre nødvendige Udgifter; samt
Provision af $\frac{1}{3}$ pCt. af Vexelsummen.

§ 51.

Lyder Vexlen paa udenlandsk Mynt, forholdes med Hensyn til Betalingen i indenlandsk Mynt, saaledes som det er fastsat i § 35; dog skal Betalingen, hvis Kursen er falden efter Vexlens Forfaldsdag, erlægges efter den Kurs, som da var gjældende.

§ 52.

Har en Endossent saaledes indløst Vexlen, omfatter hans Regresfordring:
hele det Beløb, han overensstemmende med §§ 50 og 51 har været nødt til at betale, samt 6 pCt aarlig Rente deraf fra Betalingsdagen;
Erstatning for egne nødvendige Udgifter; samt
Provision af $\frac{1}{3}$ pCt. af Vexelsummen.

Retten til at beregne Provision ophører, naar Provisionernes samlede Sum allerede er naaet op til 2 pCt. af Vexelsummen.

§ 53.

Regresfordringen kan inddrages ved en ny Vexel, trukken tilbage paa den, hos hvem Betalingen søges (Rekambiovexel, Modvexel). I saafald kan der til Fordringens Beløb lægges Mæglergebyr for Modvexlens Salg samt Stempelafgift, forsaavidt saadan skal erlægges.

Saadan Vexel skal lyde paa Betaling ved Sigt og trækkes umiddelbart (a drittura).

§ 54.

Den, mod hvem Regresfordring fremsættes, er ikke forpligtet til at betale, medmindre Protesten og en kvitteret Regning over, hvad der betales (Retourregning), udleveres ham tilligemed Vexlen.

§ 55.

Enhver Endossent, som har fyldestgjort en af sine Eftermænd, kan udstryge sit eget og efterfølgende Endossementer.

Nionde Kapitlet.

Om vexels godkännande eller betalning efter nödfallsadress eller till heder.

§ 56.

Är vaxel, som blifvit protesterad för uteblifvet eller osäkert godkännande, försedd med anvisning till någon å betalningsorten eller, om stadgandet i § 18 eger tillämpning å vaxeln, till någon å uppvisningsorten att vaxeln i nödfall godkänna (nödfallsadress); då skall, innan återgångstalan på grund af protesten må anställas, godkännande äskas hos den, å hvilken sådan anvisning lyder (nödfallsadressat), och, der detsamma vägras, protest hos honom verkställas. Aro nödfallsadresser gifna å flera, som äro villiga att meddela godkännande, hafve den företräde, genom hvilken de fleste vaxelgäldenärer befrias.

§ 57.

Varder vaxel ej godkänd af någon bland dem, på hvilka den är stäld, som i § 56 sägs, må annan man (intervenient), sedan protest skett, godkänna vaxeln till heder för vaxelgifvaren eller någon af öfverlåtarna; dock vare ej vaxelinnehafvaren pliktig att sådant godkännande antaga, der det ej bjudes af den, å hvilken vaxeln dragen är. Bjudes godkännande jemväl af någon bland dem, på hvilka nödfallsadress lyder, och befrias genom honom lika många vaxelgäldenärer, hafve han företräde.

§ 58.

Godkännande efter nödfallsadress eller till heder skall tecknas å sjelfva vaxeln; dock må, derest å en afskrift deraf finnes nödfallsadress i original eller originalöfverlåtelse, godkännande efter adressen eller till heder för öfverlåtaren tecknas å afskriften. Der ej af godkännandet eller af detsamma i förbindelse med nödfallsadress synes, för hvars räkning det är gifvet, skall det anses meddeladt för vaxelgifvarens räkning.

§ 59.

Den, som efter nödfallsadress eller till heder godkänner vaxel, vare berättigad att mot ersättning för protestkostnaderna utbekomma protesten för uteblifvet eller osäkert godkännande, försedd med påteckning om hans eget godkännande och om tiden, då det meddelades. Senast å andra söckendagen efter dagen för godkännandet skall han med posten eller, der post ej går, på annat ändamålsenligt sätt, öfversända protesten till den, för hvars räkning vaxeln blef godkänd. Underlåter han detta, svare till skadan.

Niende Kapitel.

Om Vexlens Akcept eller Betaling efter Nødsadresse eller ved Intervention.

§ 56.

Er en Vexel, som er bleven protesteret for manglende eller ikke betryggende Akcept, forsynet med Anmodning til Nogen paa Betalingsstedet eller, hvis Forskriften i § 18 kommer til Anvendelse paa Vexlen, til Nogen paa Forevisningsstedet om i Nødsfald at akceptere den (Nødsadresse), skal der, før Regres paa Grund af saadan Protest kan gjøres gjældende, kræves Akcept hos den, til hvem saadan Anmodning er rettet (Nødsadressaten), og, ifald den nægtes, optages Protest ogsaa hos ham. Blandt flere Nødsadressater, som ere villige til at meddele Akcept, har den Fortrinet, ved hvem de fleste Vexelskyldnere befries.

§ 57.

Bliver Vexlen ikke akcepteret af nogen af de i § 56 nævnte Nødsadressater, kan en Anden (Intervenient), efterat Protest er optagen, akceptere Vexlen til Ære for Trassenten eller nogen af Endossenterne; dog er Vexeleieren ikke pligtig til at modtage saadan Akcept, medmindre den tilbydes af Trassaten. Tilbydes Akcept tillige af en Nødsadressat, ved hvem ligesaa mange Vexelskyldnere befries, har han Fortrinet.

§ 58.

Akcept af en Nødsadressat eller en Intervenient skal tegnes paa selve Vexlen; dog kan, hvor original Nødsadresse eller originalt Endossement findes paa en Kopi, Akcept efter Adressen eller til Ære for Endossenten tegnes paa Kopien. Hvis det ikke af Akcepten eller af denne i Forbindelse med en Nødsadresse fremgaar, for hvis Regning den er given, skal den ansees meddelt for Trassentens Regning.

§ 59.

Den, som akcepterer en Vexel som Nødsadressat eller Intervenient, er berettiget til mod Godtgjørelse af Protestomkostningerne at faa den for manglende eller ikke betryggende Akcept optagne Protest udleveret, forsynet med Paategning om hans egen Akcept og om Tiden, da den meddeltes. Senest den anden Søgnedag efter Akceptdagen skal han med Posten eller, hvor Post ikke gaar, paa anden forsvarlig Maade oversende Protesten til den, for hvis Regning Vexlen blev akcepteret. Undlader han dette, svarer han til Skaden.

§ 60.

Den, som efter nödfallsadress eller till heder godkänt vaxel, svare såsom annan godkännare för vaxelns betalning till hvarje öfverlåtare, som följer efter den, för hvars räkning han meddelat sitt godkännande, så framt vaxeln med förut verkställd protest förevisas honom till betalning inom den i § 62 stadgade tid.

§ 61.

Har vaxel blifvit godkänd efter nödfallsadress eller till heder, hafve hvarken vaxelinnehafvaren, ej heller någon af de öfverlåtare, som följa efter den, för hvars räkning vaxeln blef godkänd, rätt till återgångstalan för uteblifvet eller osäkert godkännande. Deremot kan sådan talan göras gällande af den, för hvars räkning godkännandet gafs, och af de öfverlåtare, som föregå denne.

§ 62.

Är en för bristande betalning protesterad vaxel försedd med nödfallsadress eller är godkännande till heder å vaxeln tecknad, och lyder adressen eller godkännandet å betalningsorten, skall vaxeln tillika med protesten sist å andra söckendagen efter förfalldagen till betalning uppvisas och, der sådan ej erhålles, protesteras hos alla dem, på hvilka nödfallsadresser lyda, och hos den, som lemnat godkännande till heder. Försummas detta, vare vaxelinnehafvaren förlustig sin återgångstalan mot hvarje vaxelgäldenär, som skulle blifvit befriad genom betalningen. Lag samma vare, derest vaxelinnehafvaren vägrar mottaga betalning, som honom erbjudes till heder för någon vaxelgäldenär.

§ 63.

Hvar, som efter nödfallsadress eller till heder betalar vaxelsumman med ränta och ersätter de genom protesten vållade omkostnader, ege att utbetomma vaxeln och protesten med påteckning om betalningen och för hvem den skett, samt inträde i vaxelinnehafvarens rätt mot den, för hvars räkning han betalt, mot de öfverlåtare, som föregå denne, samt mot godkännaren.

§ 64.

Erbjuda sig flere att efter protest betala, hafve den företräde, genom hvilken de fleste vaxelgäldenärer befrias. Den, som med betalning mellankommit, oaktadt af vaxeln eller protesten framgick, att annan, som erbjudit betalning, var närmare berätti-

§ 60.

Den, som i Egenskab af Nødsadressat eller Intervenient har akcepteret en Vexel, svarer ligesom anden Akceptant for Vexlens Betaling til enhver af dens Eftermænd, for hvis Regning han har meddelt sin Akcept, saafremt Vexlen med forud optagen Protest forevises ham til Betaling inden den i § 62 fastsatte Frist.

§ 61.

Er en Vexel akcepteret af en Nødsadressat eller en Intervenient, have hverken Vexeleieren eller nogen anden af dens Eftermænd, for hvis Regning Vexlen er bleven akcepteret, Ret til Regres for manglende eller ikke betryggende Akcept. Derimod kan saadan Regres gjøres gjældende af den, for hvis Regning Akcepten blev given, samt af dennes Formænd.

§ 62.

Er en for manglende Betaling protesteret Vexel forsynet med Nødsadresse, eller er Interventionsakcept tegnet paa Vexlen, og lyder Nødsadressen eller Akcepten paa Betalingsstedet, skal Vexlen tilligemed Protesten senest den anden Sögnedag efter Forfaldsdagen forevises til Betaling, og, hvis saadan ei erholdes, protesteres hos samtlige Nødsadressater og Interventionsakceptanten. Forsømmes dette, taber Vexeleieren sin Regres mod enhver Vexelskyldner, som vilde være bleven befriet ved Betalingen. Det samme gjælder, hvis Vexeleieren vægrer sig ved at modtage Betaling, der til Ære for nogen Vexelskyldner tilbydes ham.

§ 63.

Enhver, som i Egenskab af Nødsadressat eller Intervenient betaler Vexelsummen med Renter og erstatter de ved Protesten forvoldte Omkostninger, kan fordre Vexlen og Protesten udleverede med Paa-tegning om den skete Betaling og for hvem den er skeet, samt indtræder i Vexeleierens Ret mod den, for hvis Regning han har betalt, mod dennes Formænd paa Vexlen og mod Akceptanten.

§ 64.

Tilbyde Flere sig at betale efter Protest, har den Fortrinnet, ved hvem de fleste Vexelskyldnere befries. Den, som træder til med Betaling, uagtet det af Vexlen eller Protesten fremgaar, at en Anden, som havde tilbudt Betaling, var nærmere berettiget til

gad til vaxelns inlösande, hafve icke återgångstalan mot de vaxelgäldenärer, som skulle blifvit befriade, om den andre betalt.

§ 65.

Den, som efter nödfallsadress eller til heder godkänt vaxel, men från betalning hindras deraf, att annan infriar vaxeln, vare berättigad att af denne erhålla provision till en tredjedel för hundra.

Tionde Kapitlet.

Om duplett och afskrift af vaxel.

§ 66.

Vaxel må utgifvas i flera exemplar (dupletter), af hvilka hvarje särskildt exemplar skall i själfva texten utmärka sin ordning, såsom första, andra, tredje o. s. v. (prima, secunda, tertia o. s. v.), men som för öfrigt skola vara lika lydande. Äro exemplaren icke sålunda betecknade, gälle hvarje af dem såsom själfständig, i ett exemplar utgifven vaxel (solavaxel).

§ 67.

Såväl vaxeltagaren som senare innehafvare af vaxeln vare berättigade att af vaxelgifvaren, mot ersättning för kostnaderna, erhålla dupletter af vaxeln. Senare vaxelinnehafvare ege jemväl vända sig med begäran derom till den, som vaxeln till honom öfverlätit, denne till sin man och så vidare, till dess begäran hinner vaxelgifvaren. Öfverlåtare vare pligtige att på duplettexemplar förnya öfverlåtelseerna efter deras ordningsföljd.

§ 68.

Infrias ett vaxlexemplar, vare de öfriga kraftlösa. Dock svare godkännare fortfarande för hvarje efter infriandet utelöpande exemplar, som finnes förse dt med hans godkännande. Likaledes svare öfverlåtare, som till olika personer öfverlätit vaxlexemplar, äfvensom senare öfverlåtare af dessa, för hvarje efter infriandet utelöpande exemplar, hvarå deras öfverlåtelse finnes tecknad.

§ 69.

Är ett exemplar af vaxeln till godkännande afsändt, då skall, när annat exemplar öfverlätas, å detta

Vexlens Indløsning, har ingen Regres mod de Vexelskyldnere, som vilde være blevne befriede, hvis den Anden havde betalt.

§ 65.

Den Nødsadressat eller Intervenient, som har akcepteret en Vexel, men som hindres i at betale derved, at en Anden indfrier Vexlen, er berettiget til af denne at erholde en Provision af $\frac{1}{3}$ pCt.

Tiende Kapitel.

Om Vexelduplikater og Vexelkopier.

§ 66.

En Vexel kan udstedes i flere Exemplarer (Duplikater), af hvilke hvert enkelt i selve Texten skal betegne sin Orden som første, anden, tredie o. s. v. (prima, secunda, tertia o. s. v.), men som forøvrigt ere enslydende. Ere Exemplarerne ikke saaledes betegnede, gjælder ethvert af dem som en selvstændig, i et Exemplar udstedt Vexel (Solavexel).

§ 67.

Saa vel Vexeltageren som senere Vexeleiere ere mod Godtgjørelse af Omkostningerne berettigede til af Trassenten at fordr Duplikater af Vexlen. En senere Vexeleier kan tillige henvende sig med saadan Begjæring til sin umiddelbare Formand, denne igjen til sin Formand og saa fremdeles, indtil Begjæringen naar Trassenten. Paa Duplikaterne ere Endossenterne pligtige til efter Rækkefølgen at gjen tage Endossementerne.

§ 68.

Indfries et Exemplar af Vexlen, ere de øvrige uden Kraft. Dog svarer Akceptanten fremdeles for ethvert efter Indfrielsen løbende Exemplar, som findes forsynet med hans Akcept. Ligeledes svarer den Endossent, som til forskjellige Personer har endosseret Vexel-exemplarer, samt senere Endossenter af disse for ethvert efter Indfrielsen løbende Exemplar, paa hvilket deres Endossement findes tegnet.

§ 69.

Er et Exemplar af Vexlen sendt til Akcept, skal der, naar et andet Exemplar endosseres, bemærkes paa

tecknas, hos hvem det till godkännande afsända exemplaret finnes. Den, som har detsamma i förvar, vare pliktig att utlemna det till den, som jemlikt § 39 eller på annat sätt visar sin rätt att det utfå.

§ 70.

Innehafvare af vexelduplett, hvarå antecknad är, hos hvem det till godkännande afsända exemplaret finnes, vare icke berättigad att anställa återgångstalan för uteblifvet godkännande eller för bristande betalning, innan han genom protest ådaga lagt, att han icke kunnat utfå nämnda exemplar och att han ej heller å dupletten kunnat få godkännande eller betalning.

§ 71.

Tages afskrift af vaxel i afsigt att derå teckna öfverlåtelse, då skall afskriften innefatta äfven de å vaxeln redan befintliga öfverlåtelser och öfriga påteckningar. Afskriften skall fördes med anmärkning, huru långt den är afskrift eller hvar originalöfverlåtelserna vidtaga samt hos hvem originalvaxeln finnes.

§ 72.

Hvar, som har originalvaxeln i förvar, vare pliktig att densamma aflemna till den, som jemlikt § 39 eller på annat sätt visar sin rätt att den utfå. Innehafvare af en afskrift af vaxeln vare, när han icke kan utfå originalvaxeln, berättigad att, efter protest för vägradt utlemnande, anställa återgångstalan mot de öfverlåtare, hvilkas originalöfverlåtelser finnas på afskriften.

Elfte Kapitlet.

Om förkommen vaxel.

§ 73.

Har vaxel förkommit, må den kunna dödas på sätt derom särskildt stadgas.

§ 74.

När stämning i sådant mål blifvit i stadgad ordning kungjord, vare vaxelgifvaren pliktig att utställa nytt vaxelbref. Var den förkomna vaxeln godkänd, åligge det godkännaren att, när förfallotid är inne, betala till den, som visar sin rätt att betalningen upp-

dette, hos hvem det til Akcept sendte Exemplar findes. Den, som har dette i Forvaring, er pligtig at udlevere det til den, der i Medfør af § 39 eller paa anden Maade godtgjør sin Ret til Udlevering.

§ 70.

Ihændeoveren af et Vexelduplikat, paa hvilket det er bemærket, hos hvem det til Akcept afsendte Exemplar findes, er ikke berettiget til at søge Regres for manglende Akcept eller for manglende Betaling, forinden han ved Protest har godtgjort, at han ikke har kunnet faa det nævnte Exemplar udleveret, og at han ikke heller har kunnet faa Akcept paa eller Betaling efter Duplikatet.

§ 71.

Tages der Kopi af en Vexel i den Hensigt at tegne Endossement paa den, skal Kopien ogsaa indeholde Afskrift af de allerede paa Vexlen værende Endossementer og øvrige Paategninger. Kopien skal forsynes med Bemærkning om, hvor langt Afskriften gaar, eller hvor de originale Endossementer begynde, samt hos hvem Originalvexlen findes.

§ 72.

Den, som har Originalvexlen i Forvaring, er pligtig at udlevere den til den, der i Medfør af § 39 eller paa anden Maade godtgjør sin Ret til Udlevering. Ihændeoveren af Vexelkopien er, naar han ikke kan faa Originalvexlen udleveret, berettiget til efter Protest for nægtet Udlevering at søge Regres hos de Endossenter, hvis originale Endossementer findes paa Kopien.

Ellevte Kapitel.

Om bortkomne Vexler.

§ 73.

Er en Vexel bortkommen, kan den blive mortificeret overensstemmende med de om Mortifikation ellers givne Regler.

§ 74.

Naar Stævning i Mortifikationssagen er lovlig kundgjort, er Trassenten forpligtet til at udstede nyt Vexelbrev. Var den bortkomne Vexel akcepteret, er Akceptanten, naar Forfaldstid er kommen, pligtig til at betale til den, som godtgjør sin Ret til at oppebære

bära. At vaxelgifvaren eller godkännaren skall i ty fall ställas antaglig säkerhet till dess vaxeln blifvit dödad eller hvarderas ansvarighet för den förkomna vaxeln eljest upphört.

§ 75.

Ar vaxelrätten beroende deraf, att vaxel inom viss tid varder uppvisad eller protesterad, kan den, för hvilken vaxeln förkommit, bevара den rätt mot vaxelgifvare och godkännare, hvarom i § 74 sägs, genom att före protesttidens utgång protestera i anledning af vaxelns förlust. Om sådan protest skall underrättelse gifvas till nämnde vaxelgäldenärer på sätt och vid påföljd, som i §§ 45—47 sägs.

§ 76.

Den, som med sådan åtkomst, som i § 39 omförmåles, har vaxel i händer, vare, der ej visas, att han vid vaxelns förvärfvande icke varit i god tro eller att han dervid förfarit med grof vårdslöshet, icke pligtig att utlemna vaxeln till den, för hvilken densamma förkommit.

Tolfte Kapitlet.

Om vaxels preskription.

§ 77.

Vaxelfordran mot godkännare vare preskriberad efter en tidrymd af tre år, räknade från vaxelns förfallodag. Är vaxel betalbar vid uppvisandet, räknas tiden från utgången af den i § 32 stadgade tid eller, om vaxeln tidigare blifvit till betalning uppvisad, från den dag uppvisandet skedde.

§ 78.

Atergångsfordran, som jemlikt § 29 eller § 50 tillkommer vaxelinnehafvare, vare i förhållande till vaxelgifvaren och öfverlåtare preskriberad sex månader efter förfallodagen, om vaxeln var betalbar å någon ort i Europa med undantag af Island och Färöarne, samt ett år efter nämnde dag, om vaxeln var betalbar på sistnämnde orter eller någon ort utom Europa.

§ 79.

Atergångsfordran, som tillkommer öfverlåtare, hvilken vaxel infriat, preskriberas i förhållande till

Betalingen. Dog skal der i disse Tilfælde stilles Trassenten eller Akceptanten antagelig Sikkerhed, indtil Vexlen er bleven mortificeret eller deres Ansvar efter den bortkomne Vexel paa anden Maade er ophørt.

§ 75.

Er Vexelretten afhængig af, at Vexlen inden en vis Tid bliver forevist eller protesteret, kan den, for hvem Vexlen er bortkommen, bevare den ham i § 74 mod Trassenten og Akceptanten givne Ret ved inden Protestfristens Udløb at optage Protest i Anledning af Vexlens Tab. Om saadan Protest skal Underretning gives de nævnte Vexelskyldnere paa den Maade og under det Ansvar, som i §§ 45—47 er fastsat.

§ 76.

Den, der har en Vexel i Hænde med saadan Adkomst, som § 39 nævner, er ikke pligtig at udlevere den til den, fra hvem den er bortkommen, medmindre det godtgjøres, at han ved Erhvervelsen ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Ugtsomhed.

Tolvte Kapitel.

Om Vexlers Præskription.

§ 77.

Vexelfordringen mod en Akceptant præskriberes i et Tidsrum af tre Aar, regnede fra Vexlens Forfaldsdag. Er Vexlen betalbar ved Sigt, regnes Tiden fra Udløbet af den i § 32 fastsatte Frist eller, hvis Vexlen tidligere har været forevist til Betaling, fra Forevisningsdagen.

§ 78.

Den Regresfordring, der ifølge § 29 eller § 50 tilkommer en Vexeleier, præskriberes i Forhold til Trassenten og Endossenterne i sex Maaneder fra Forfaldsdagen, saafremt Vexlen er betalbar noget Sted i Europa med Undtagelse af Island og Færøerne, og i et Aar fra den nævnte Dag, saafremt Vexlen er betalbar paa sidstnævnte Steder eller noget Sted udenfor Europa.

§ 79.

Den Regresfordring, der tilkommer en Endosent, som har indfriet en Vexel, præskriberes i Forhold

vexelgifvaren och föregående öfverlåtare, efter sex månader om öfverlåtaren, som vexeln infriat, bor i Europa med undantag af Island och Färöarne, och efter ett år, om han bor på sistnämnde orter eller någon ort utom Europa; och skall tiden räknas från betalningsdagen, derest han utan rättegång infriat vexeln, men i annat fall från den dag, då stämning i vexelmålet blef honom delgifven eller vexelfordringen i hans till konkurs afträdda bo bevakad.

§ 80.

Vexelpreskription afbrytes genom stämmnings delgifvande eller vexelfordringens bevakning i gäldenärs till konkurs afträdda bo.

Preskription afbrytes icke i förhållande till annan vexelgäldenär, än den, mot hvilken någon af nämnda åtgärder vidtagits, men dess afbrytande gälle till fördel för alla vexelgäldenärer, hvilka föregå den, som åtgärden vidtagit.

Har afbrott af preskription egt rum, utan att vexelmålet föres till slut, skal ny preskriptionstid begynna att löpa från den dag, målet sist af rätten handlades.

Trettonde Kapitlet.

Om verkställighet af protest.

§ 81.

Protest skall verkställas af Notarius Publicus eller annan dertill i lag bemyndigad person; och skall deröfver protokoll föras.

§ 82.

Den öfver protesten upprättade handling skall innehålla: afskrift af vexeln eller vexelkopian med allt hvad derå finnes tecknad; den sökandes begäran eller påstående; det svar, som gifves af den, mot hvilken protesteras, eller anmärkning, att svar ej kunnat erhållas, eller att han ej kunnat träffas; uppgift på orten hvarest och tiden när protesten sker, samt slutligen underskrift af den, som protesten verkställer.

til Trassenten og foregaaende Endossenter i sex Maaneder, hvis den Endossent, der har indfriet Vexlen, bor i Europa med Undtagelse af Island og Færøerne, og i et Aar, hvis han bor paa sidstnævnte Steder eller noget Sted udenfor Europa; og skal Tiden regnes fra Betalingsdagen, saafremt han uden Rettergang har indfriet Vexlen, men ellers fra den Dag, da Stævning i Vexelsøgsmålet blev forkyndt for ham, eller Vexelfordringen blev anmeldt i hans under offentlig Behandling staaende Bo.

§ 80.

Vexelpræskriptionen afbrydes ved Forkyndelse af Stævning eller ved Vexelfordringens Anmeldelse i Skyldnerens under offentlig Behandling staaende Bo, saa og derved, at den, mod hvem saadant Søgsmaal er reist, indvarsler en Formand for Processens Skyld (litis denunciatio). Den, som har modtaget saadan Indvarsling, kan afbryde den i § 77 omhandlede Præskription ved ligeledes at give Akceptanten Processvarsel.

Præskriptionen afbrydes ikke i Forhold til andre Vexelskyldnere end den, mod hvem nogen af de ovennævnte Handlinger rettes; men Afbrydelsen virker til Fordel for alle dens Formænd, der har foretaget Afbrydelsen.

Har Afbrydelse af Præskription fundet Sted, uden at Vexelsøgsmålet bringes til Afslutning, begynder en ny Præskriptionsfrist at løbe fra den Dag, da Sagen sidst foretoges i Retten.

Trettende Kapitel.

Om Foretagelse af Protest.

§ 81.

Protest skal foretages af Notarius publicus eller af en anden dertil i Lovgivningen bemyndiget Person, og bliver den at indføre i en Protokol.

§ 82.

Protesten skal indeholde: Afskrift af Vexlen eller Vexelkopien med Alt, hvad derpaa findes tegnet, Rekvirentens Begjæring eller Paastand, det Svar, der gives af den, hos hvem der protesteres, eller Bemærkning om, at intet Svar har været at erholde, eller at han ikke har kunnet træffes. Angivelse af Stedet hvor og Tiden naar Protesten sker, og endelig Underskrift af den, som foretager Protesthandlingen.

Om verkställd protest skall anteckning göras å vexeln eller afskriften deraf.

§ 83.

Begäres vaxelprotest mot flere personer på samma ort, må endast ett protokoll deröfver upprättas.

Fjortonde Kapitlet.

Om förhållandet till utländsk lag.

§ 84.

Utländings rätt att ingå vaxelförbindelse varde pröfvad efter hans eget lands lag. Är han efter den lag oberättigad dertill, och åtager han sig här i riket sådan förbindelse, vare han ändå derfor ansvarig, så vida han efter här gällande lag må vaxelförbindelse ingå.

§ 85.

Giltigheten af hvarje vaxelförbindelses form varde pröfvad efter lagen å den ort, der förbindelsen är ingången. Men uppfylla utomlands tecknade vaxelförbindelser här gällande lags fordringar, vare då de förbindelser, som sedan här i riket å vaxeln tecknas, giltiga, ändå att de utomlands ingångna förbindelserna voro bristfälliga efter utländsk lag. Likaledes hafve vaxelförbindelser, som inländsk man utomlands åtager sig till Svensk, Norsk eller Dansk man, giltighet, så vidt de uppfylla här gällande lags fordringar.

§ 86.

I fråga om sättet att verkställa åtgärder, som å utrikes ort böra vidtagas till utöfvande eller bevarande af vaxelrätt, lände till efterrättelse den å sådan ort gällande lag.

Femtonde Kapitlet.

Allmänna bestämmelser.

§ 87.

Vaxelgäldenärer svare en för alla och alla för en för sina förbindelser.

Den eller de, som å vaxelförbindelse tecknat borgen (aval), samt den, för hvilken sådan borgen tecknats, svare ock en för alla och alla för en för samma förbindelse.

Om den optagne Protest skal der gjøres Bemærkning paa Vexlen eller Vexelkopien.

§ 83.

Begjæres Vexelprotest hos flere Personer paa samme Sted, udfordres kun en Protestforretning.

Fjortende Kapitel.

Om Forholdet til udenlandsk Lov.

§ 84.

En Udlændings Evne til at indgaa Vexelforpligtelser bedømmes efter hans eget Lands Lov. Er han efter denne uberettiget dertil, og paatager han sig saadan Forpligtelse her i Riget, bliver han dog ansvarlig for den, forsaavidt han efter den her gjældende Ret kan indgaa Vexelforpligtelser.

§ 85.

Gyldigheden af en Vexelforpligtelses Form bedømmes efter Loven paa det Sted, hvor Forpligtelsen er indgaaet. Fyldestgjøre imidlertid de i Udlandet indgaaede Vexelforpligtelser nærværende Lovs Fordringer, ere de Erklæringer, som senere her i Riget paategnes Vexlen, gyldige, uanseet at de i Udlandet indgaaede Forpligtelser vare mangelfulde efter den udenlandske Lov. Ligeledes have Vexelforpligtelser, som en Indlænding i Udlandet paatager sig overfor dansk, norsk eller svensk Mand, Gyldighed, saafremt de fyldestgjøre nærværende Lovs Forskrifter.

§ 86.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved de Handlinger, som paa et udenlandsk Sted skulle foretages til Vexelrettens Udøvelse eller Bevaring, er den paa dette Sted gjældende Ret afgjørende.

Femtende Kapitel.

Forskjellige Bestemmelser.

§ 87.

Vexelskyldnere svare en for alle og alle for en for Vexelforpligtelsen.

Den eller de, der have tegnet Borgen (Aval) paa en Vexelforpligtelse, og den, for hvem saadan Borgen er tegnet, svare ogsaa en for alle og alle for en for Forpligtelsen.

§ 88.

Förekomma å vaxel underskrifter, som äro falska eller tecknade af personer, de der icke kunna med laga verkan ingå vaxelförbindelse, eller finnas derå underskrifter, hvilka på annan grund icke äro förbindande för dem, i hvilkas namn de äro tecknade, lände sådant icke till förändring i öfriga vaxelgäldenärers ansvarighet.

§ 89.

Vaxels uppvisande till godkännande eller betalning, verkställande af protest samt alla öfriga åtgärder enligt denna lag, hvilka hos någon vidtagas, skola, der annan öfverenskommelse ej träffas, verkställas mellan kl. 9 förmiddagen och 7 eftermiddagen i hans affärslokal eller, om han icke har sådan, i hans bostad. Träffas ej den, mot hvilken skall protesteras, varde protesten verkställd vid hans affärslokal eller bostad. Är hans affärslokal eller bostad icke känd, och kan upplysning derom af den, som verkställer protesten, icke heller erhållas hos ortens polismyndighet, varde förhållandet i protesten anmärkt.

§ 90.

Då förfallodag eller annan tid, som i denna lag är omförmäld, skall räknas efter vecka, månad eller år, varde den dag för förfallo- eller slutdag ansedd, som genom sitt namn i veckan eller sitt tal i månaden motsvarar den, från hvilken tidräkningen börjas. Finnes ej motsvarande dag i slutmånaden, varde den månadens sista dag ansedd för förfallo- eller slutdag.

§ 91.

Inträffar vaxels förfallodag å söndag eller annan allmän helgedag, vare nästa söckendag ansedd såsom förfallodag. Infaller tid, då åtgärd enligt denna lag sist bör företagas, på söndag eller annan allmän helgedag, må den å nästa söckendag företagas. Likaså må vaxelduplett, godkännande och dylikt endast å söckendag äskas.

§ 92.

Varder det, i följd af antingen lagbud (moratorium) eller ock afbrott i den allmänna samfärdseln eller liknande utomordentliga tilldragelser (vis major), för någon omöjligt att företaga en handling, hvaraf vaxelrättens bevarande är beroende, hafve han, utom i de fall, som i tolfte kapitlet omförmälas, sin rätt förvarad, derest han oförtöfvadt efter sådant hinders upphörande företager hvad honom ålåg.

§ 88.

Forekommer der paa en Vexel Underskrifter, som ere falske eller tegnede af Personer, der ikke retsgyldig kunne indgaa Vexelforpligtelser, eller findes derpaa Underskrifter, som af anden Grund ikke ere forbindende for dem, i hvis Navn de ere tegnede, medfører saadant ingen Forandring i de øvrige Vexelskyldneres Ansvar.

§ 89.

Vexlens Forevisning til Akcept eller Betaling, Optagelse af Protest samt alle øvrige vixelretlige Handlinger, der skulle foretages hos Nogen, skulle, saafremt anden Overenskomst ikke træffes, ske imellem Kl. 9 Formiddag og Kl. 7 Eftermiddag i hans Forretningslokale eller, hvis han ikke har saadant, i hans Bolig. Træffes ikke den, hos hvem der skal protesteres, bliver Protesten at optage i eller ved hans Forretningslokale eller Bolig. Er hans Forretningslokale eller Bolig ikke kjendt, og kan Oplysning derom af den, der foretager Protesten, heller ikke erholdes hos Stedets Politimyndighed, bliver dette at anføre i Protesten.

§ 90.

Skal Forfaldsdag eller anden Tid, som i denne Lov er omhandlet, regnes efter Uger, Maaneder eller Aar, ansees den Dag som Forfalds- eller Slutningsdag, der ved sit Navn i Ugen eller sit Tal i Maanedens svarer til den, fra hvilken Tidsregningen begynder. Findes ingen tilsvarende Dag i Slutningsmaanedens, ansees dennes sidste Dag som Forfalds- eller Slutningsdag.

§ 91.

Indtræffer en Vexels Forfaldsdag paa en Søndag eller anden almindelig Helligdag, ansees den næste Søndag som Forfaldsdag. Indtræffer den Tid, paa hvilken en vixelretlig Handling senest skal foretages, paa en Søndag eller anden almindelig Helligdag, kan den foretages den næste Søndag. Ligeledes kunne Vexelduplikater, Akcepter og deslige kun forlanges paa en Søndag.

§ 92.

Bliver det som Følge enten af Lovbud (Moratorier og deslige) eller af den almindelige Samfærdsels Standsning eller lignende overordentlige Tildragelser (vis major) umuligt for Nogen at foretage en Handling, hvoraf Vixelrettens Bevaring er afhængig, beholder han, udenfor de i tolvte Kapitel omhandlede Tilfælde, sin Ret, saafremt han ufortøvet efter saadan Hindrings Ophør foretager, hvad der paalaa ham.

§ 93.

Är vexelfordran preskriberad, eller har vexelrätten gått förlorad genom försummelse att företaga någon för dess bevarande föreskrifven handling, stånde dock vexelinnehafvaren öppet att, såsom i vanligt skuldfordringsmål, hos vexelgäldenär utsöka hvad denne till fordringsegarens skada skulle vinna, der fordringen förfölle.

§ 94.

I fråga om de regler, som skola tillämpas i vexelmål för att främja deras skyndsamma afgörande, gälle hvad derom särskildt stadgas.

Andra Afdelningen.

Om egna vexlar.

§ 95.

Hvad i denna lag är stadgadt om dragna vexlar gälle äfven om vexlar, som äro ställda att inlösas af vexelgifvaren sjelf (egna vexlar), dock med de undantag, som följa deraf, att vexelgifvaren häftar såsom vore han godkännare, att särskildt godkännande af sådana vexlar ej erfordras, samt att hvad i tionde kapitlet stadgas angående vexeldupletter å dem icke eger tillämpning. Ej heller må dylika vexlar utställas till egen order.

§ 93.

Er Vexelfordringen præskriberet, eller er Vexelretten tabt ved Forsømmelse af den til dens Bevaring foreskrevne Omgang, er dog Vexeleieren ikke udelukket fra som almindelig Gjældsfordring at indtale hos en Vexelskyldner, hvad denne vilde blive beriget med paa hans Bekostning, hvis ethvert Krav bortfaldt.

§ 94.

Med Hensyn til de Regler, som blive at anvende i Vexelsager for at fremme deres hurtige Afgjørelse, gjælder, hvad derom særligt fastsættes.

Anden Afdeling.

Om egne Vexler.

§ 95.

Hvad der i denne Lov er fastsat om trasserede Vexler, gjælder ogsaa om Vexler, der lyde paa at indfries af Vexeludstederen selv (egne Vexler), dog med de Undtagelser, som følge deraf, at Udstederen hæfter, som om han var Akceptant, og at særlig Akcept af saadanne Vexler ikke udfordres, samt at, hvad der i tiende Kapitel er fastsat om Vexelduplikater, ikke paa dem bliver at anvende. Ei heller maa deslige Vexler udstedes til egen Ordre.

Protokoll

öfver lagärenden, hållet uti Kongl. Maj:ts Högsta Domstol Måndagen den 16 December 1878.

Andra rummet.

Närvarande:
Justitieråden: CARLESON,
WRETMAN,
VON SEGEBADEN,
LINDHAGEN,
HERNMARCK,
ÖSTERGREN,
WEDBERG.

Efter det handlingarne i de till Högsta Domstolens utlåtande öfverlemnade lagärenden, hvarom protokollet för den 16 nästlidne Augusti förmäler, cirkulerat mellan de ledamöter, som öfvervarit ärendenas föredragning, så företogs nu till förnyad handläggning:

1:o).

Utkast till vexellag; i tryckt exemplar bilagdt detta protokoll.

Högsta Domstolens underdåniga utlåtande innefattades i följande anmärkningar, så vidt ej blifvit, rörande vissa delar af lagutkastet för enskilda ledamöters mening redogjort, nemligen:

§ 1.

I öfverensstämmelse med allmänt gällande vexelrätt är i svenska vexellagen vexelns betalningsort upptagen bland det nödvändiga innehållet af en vaxel, och då i vaxelns ändamål ingår att vaxelsumman skall på en bestämd ort betalas, samt denna ort sålunda är vid vaxeln af väsentlig betydelse, kunde de skäl, som gälla för nödvändigheten att öfriga för en vaxel väsentliga omständigheter skola ur sjelfva vaxeln framgå, åberopas jemväl för behöfligheten deraf, att vaxeln innehölle bestämd uppgift om be-

talningsorten, en uppgift, som icke lämpligen läte sig annorledes ersättas. I den händelse att acceptanten under vaxelns omloppstid ändrade vistelseort, som ock i de fall, att personer med det namn, som i vaxeln angäfvos såsom acceptantens, funnes på olika orter, eller att acceptanten på flere ställen hade kontor för bank- eller annan affärsrörelse, kunde ock lätteligen tvekan uppstå i fråga om orten, hvarest de för återgångstalans bevarande erforderliga åtgärder borde vidtagas, och i följd af misstag i afseende å denna ort vaxelnehafvaren utan eget förvållande ådragas förlust. Derför och då någon anmärkningsvärd fördel ej vunnes genom att från vaxelns nödvändiga innehåll utesluta uppgiften å betalningsorten, förordades att i denna § måtte intagas ett nytt moment, lika lydande med mom. f. i 1 § af nu gällande vexellag.

Benämningen »vaxelbetalare» syntes äfven vara mindre egentlig än den i gällande vexellag begagnade benämningen »godkännare» och fördenskull böra mot den senare utbytas.

§ 4.

Derest anmärkningen vid 1 § godkändes, borde senare mom. i denna § utgå.

§ 13.

Då jemväl den innehafvare af vexeln, som till densamma icke är egare, kan enligt vexellagen vidtaga den åtgärd, hvarom i denna § är fråga, samt utöfva öfriga rättigheter, som med vexelns innehafvande äro förenade, allenast han är så legitimerad, som i 40 § föreskrifves, syntes den af gällande vexellag, i öfverensstämmelse med den tyska, använda beteckningen vexelinnehafvare ega företräde framför det i utkastet begagnade ordet vexelegare. Den omständighet att, för utöfvande af de på vexelns innehafvande grundade rättigheter erfordrades legitimation, på sätt i 40 § stadgades, torde icke föränleda dertill att benämningen innehafvare skulle blifva mindre nöjaktig. Ej heller borde det förhållande, att i 16 § stadgades en begränsad befogenhet för den, som genom procura-indossament blifvit innehafvare af en vaxel, rätteligen kunna åberopas såsom skäl att i stället för vexelinnehafvare använda uttrycket vexelegare.

I betraktande här af tillstyrktes, att i denna § ordet »vexelegare« måtte utbytas mot uttrycket »vexelinnehafvare« eller »innehafvaren af vexeln«, samt att äfven å öfriga ställen i lagen, der ordet »vexelegare« användes, en sådan förändring måtte ske, med undantag likväl för de §§, i hvilka för sammanhangets skull de till antagande föreslagna uttrycken icke lämpligen kunna begagnas såsom i §§ 73—75 och hvarest följaktligen i stället för »vexele-gare« annat passande uttryck skulle väljas.

§ 14.

Den åsyftade meningen torde öfverensstämma med den i 15 § af gällande vexellag, men syntes icke vara riktigt uttryckt, under det den deremot klart framstode i sistnämnda lagparagraf. Skulle det anses nödigt att i lagen framställa exempel på ord, hvarmed frikallelse från ansvar efter vaxelrätt vanligen plägar uttryckas, borde bland exemplen icke saknas det uttryck: »utan retur«, som i Sverige lär mycket allmänt användas.

§ 18.

Den i denna § föreslagna ovilkorliga skyldigheten att förevisa domicilierade vaxlar stadgades icke

i gällande vexellag, och någon olägenhet af bristen på ett dylikt stadgande lærer icke hafva i Sverige visat sig. Vid sådant förhållande syntes betänkligt att för vaxelrörelsen föreskrifva en ny formalitet med det stränga äfventyret af vaxelrättens förlust. Icke heller vore i tyska vexellagen denna förevisnings-skyldighet upptagen i den utsträckning, hvari densamma i förslaget förekommer, och på grund jemväl deraf tillstyrktes, att denna § måtte utgå eller att åtminstone förevisningsskyldigheten inskränktes till det fall, då densamma efter tysk vaxelrätt förefinnes, vid hvilket förhållande §:n kunde affattas i öfverensstämmelse med 24 art. 2 mom. i tyska vexellagen.

Derjemte erinrades, att en sådan tidsbestäm-melse, som »i god tid« före en viss dag, icke lämp-ligen kunde utgöra en fatalietid, hvars försummande skulle medföra vaxelrättens förlust.

§ 19.

Med erforderlig tydlighet vore ej utmärkt att, i de fall då annau uppvisningstid än den i §:n be-stämmda funnes i vaxeln utsatt, försummelse att före-visa vaxeln och protestera inom den i vaxeln utsatta tiden medförde förlust af vaxelrätten.

Justitierådet Wedberg ansåg att det borde tyd-ligare utmärkas, att stadgandena i mom. 2 och 3 af-sågo endast vaxel, som lydde på betalning viss tid efter uppvisandet.

§ 20.

För den händelse att, på sätt här nedan vid 45—47 §§ komme att hemställas, notifikationsskyl-dighet vid protest för bristande betalning icke skulle ega rum, saknades skäl att stadga denna skyldighet vid protest för uteblifvet godkännande, helst i sist-nämnda fall dylik skyldighet ej heller förefunnes enligt tyska vexellagen.

I följd här af tillstyrktes, att ifrå-gavarande § 20 måtte uteslutas.

§ 21.

För så vidt något hinder ej mötte att låta stad-gandet om trassatens rätt till 24 timmars betänketid vid fråga om vaxels godkännande tillämpas äfven

på sigt-vexlar, der vexelinnehafvaren, i stället för att yrka betalning genast, endast fordrar vexelns godkännande, lemnades §:n utan anmärkning, -- men om, i likhet med hvad i de vid förslaget fogade motiverna antagits, stadgandet ej skulle gälla om nyssnämnda slags vexlar, borde sådant till undvikande af missförstånd särskildt utmärkas.

Justitierådet Hernmarck yttrade: I sammanhang med föreskrift om sättet och formen för godkännande af vaxel är i 21 § af gällande vexellag stadgadt, att om vaxel är stald att betalas viss tid efter uppvisandet, skall ock dagen utsättas, å hvilken godkännandet sker. Något dylikt stadgande förekommer ej i utkastet, antagligen emedan det ansetts obehöfligt på grund deraf att i § 19, som hufvudsakligen handlar om tiden för eftersigt-vaxels uppvisande till godkännande och påföljden för försummelse i detta afseende, inskjutits en så lydande bestämmelse: »Kan dateradt godkännande icke erhållas, skall vaxeln före uppvisningstidens utgång protesteras«. Härigenom är dock icke med den tydlighet, som bör utmärka ett lagbud, förklaradt, att utsättande af datum i godkännande å eftersigt-vaxel är ett åliggande för godkännaren; och då utkastets 5:te kapitel, till hvilket § 21, men ej § 19 hör, just har till föremål att bestämma ej mindre trassatens skyldigheter i fråga om *vaxels godkännande*, än äfven innehållet och formen för en giltig accept, anser jag att -- till förekommande af hvarje tvekan om utkastets mening i förevarande afseende samt jemväl ur den synpunkten, att för vinnande af reda och klarhet i uppställningen det är af vigt att i hvarje kapitel af lagen sammanföras alla de rättsregler, som äro hänförliga till det i kapitlet enligt dess rubrik behandlade ämne -- i utkastets § 21 bör införas en föreskrift motsvarande den, som, efter hvad ofvan sagdt är, innehålls i gällande vexellags 21 §.

§ 22.

Ur teoretisk synpunkt låte sig svårligen försvaras, att en påskrift, som innefattade vägradt godkännande af en vaxel, förklarades vara att anse lika med ett gifvet godkännande. Detta skulle dock blifva följden af förslagets stadgande, att tillägg, som *upphäfva* ett godkännande, skola anses såsom oskrifna, och betydelsen af en påskrift sådan som t. ex. »godkännes ej« skulle enligt nämnda stadgande blifva motsatsen till den, som orden innebära.

Äfvenledes torde det föreslagna stadgandet att tillägg, som *inskränka* eller på annat sätt *förändra* ett godkännande, derest de ej blifvit tecknade under den för uteblifvet godkännande verkställda protest eller under annan notariel förrättning, skola anses såsom oskrifna, vara mindre väl förenligt icke blott med grunderna för svensk lagstiftning angående af-tal och deras afslutande, utan äfven med de i allmänhet inom handelsrätten uppställda principer.

Redan på dessa skäl kunde införandet i vår vaxelrätt af de i denna § föreslagna bestämmelserna angående betydelsen af tillägg, hvilka upphäfva, inskränka eller på annat sätt förändra godkännandet, icke annat än afstyrkas. Men dertill komme, att införandet af de ifrågasatta bestämmelserna i praktiskt afseende skulle komma att medföra ej ringa olägenheter, i det nemligen vaxlar i Sverige vunnit en vidsträckt användning icke blott mellan köpmän, utan äfven af öfrige samhällsmedlemmar, samt ett stadgande, hvilket för allmänna rättsuppfattningen i Sverige sannolikt skulle under en längre tid förblifva mer eller mindre främmande, lätteligen kunde missbrukas till föröfvande af bedrägerier utaf hvarje-handa slag.

Anmärkningsvärdt vore ock, att förslag i samma syfte, som ifrågavarande bestämmelser i utkastet afse, blifvit under öfverläggningarne angående tyska vaxellagen framställda, men efter vidlyftiga förhandlingar förkastats.

På grund deraf och då någon förändring af nu gällande vexellags stadgande rörande betydelsen och verkan af ofullständigt godkännande hittills icke visat sig vara af behovet påkallad, tillstyrktes att i stället för ifrågavarande § måtte införas 24 § i gällande lag.

§ 25.

Derest den vid 22 § framställda anmärkning godkändes, borde förevarande § omskrifvas i öfverensstämmelse med 28 § i nu gällande vexellag, dock med iakttagande att framför ordet »fordra« infördes orden »med vaxelrätt«.

§ 29.

Att i denna § särskildt uttala, att regress-sökande, för att ega befogenhet att kräva betalning, skall innehafva vaxeln med behörig åtkomst, syntes obe-

höfligt och endast föranledande till oriktig tolkning af öfriga stadganden i vexellagen, der ett dylikt vilkor förutsattes utan att vara uttryckligen uttaladt.

Justitieråden Hernmarck och Östergren ansågo att jemväl borde erinras, att då det i 1 mom. af denna § talas icke om något särskildt sätt för vexels infriande utan om vilkoren för betalning af vaxel i visst fall, syntes de i sista mom. af §:n begagnade orden »på ofvannämnda sätt« böra utbyttas mot andra, lämpligare.

§ 30.

I öfverensstämmelse med hvad som yttrats vid 20 § hemställdes, att senare momentet i denna § måtte utgå.

Justitierådet Hernmarck anförde: Det synes ligga en inkonsequens deri, att då i fråga om rättigheten till säkerhetsregress uti § 29 hänvisas till §§ 25 och 26, deremot i § 30 åberopas utom nyssnämnda två §§ äfven § 27, hvarför jag hemställer, att hänvisningen i begge ifrågavarande §§ måtte blifva lika (jfr. 31 och 33 §§ svenska vexellagen).

§ 37.

Justitierådet Hernmarck yttrade: Så väl af 41 § i gällande svenska vexellag, som ock af motsvarande stadgande i tyska vexellagen, nemligen art. 38, framgår, att vaxelnehafvarens skyldighet att mottaga betalning af en del af vaxelsumman inträder först efter förfallotiden, hvilket äfven är meningen med utkastet, såsom af motiven (sid. 44) inhemtas. Ordalagen i § 37 utesluta dock icke den tolkning, att nämnda skyldighet skulle förefinnas redan före förfallotiden, hvarför det synes nödigt att, till förekommande af misstydning, i ifrågavarande § efter orden »må ej« införa »efter förfallotiden«.

§ 39.

Genom rättigheten för godkännare att på vaxelnehafvarens kostnad och äfventyr låta, utan under rättelse till honom, nedsätta vaxelsumman, vare sig hos offentlig myndighet eller i säker bankinrättning, kunde vaxelnehafvaren tillskyndas obehörig kostnad och omgång. En sådan rättighet öfverensstämde icke med de allmänna reglerna inom privaträtten i

fråga om betalning af gäld. Dessutom saknades i Sverige sådan myndighet, som vore behörig att emottaga dylika deposita, och förslaget anvisade ej huruledes bankinrättnings säkerhet skulle pröfvas och afgöras. Paragrafen syntes därför böra utgå.

§ 40.

Enär meningen i första momentets första punkt med orden: Innehafvare af vaxel vare *berättigad* att vid förfallotiden *fordra* dess inlösen, så framt *han visar sin åtkomst genom vaxelns text*, torde vara oriktigt uttryckt, samt bestämningen i momentets senare punkt rörande verkan deraf att den, som inlöser vaxel, ej handlar i god tro eller förfar med grof vårdslöshet, icke tillhörde vexellagen, tillstyrktes, att första momentet måtte omskrivas med ledning af 1 och 3 punkterna i 42 § af gällande vexellag; och som den vidsträcktare skadeersättningskyldighet, som enligt senare momentet skulle drabba godkännare, hvilken före förfallodagen inlöste vaxel, icke stode väl tillsammans med den i 10 § godkännare gifna rätt att före förfallodagen genom öfverlåtelse förvärfva vaxeln, ansågs detta senare moment böra uteslutas.

§ 41.

Af ordalagen i sista punkten af denna § vore man berättigad antaga, att 29 § skulle stadga något särskildt sätt för vaxels inlösande och handla om ordningen för anställande af rättegång om sådant inlösande; men då så icke vore förhållandet, ansågs punkten böra omskrivas på sådant sätt, att deraf meningen med uttrycket »i öfverensstämmelse med § 29« klart framginge, hvarvid uppställningen i 43 § af gällande lag lämpligen kunde följas.

§ 42.

Lika litet som något uttryckligt stadgande angående verkan af en uppmaning att icke protestera hittills visat sig vara behöfligt, torde uppdragandet i lagen af ett dylikt stadgande vara af behovet påkalladt. Hvad särskildt angår frågan, huruvida det kunde vara erforderligt att i lagen bestämma om en slik uppmanings verkan på notifikationsskyldigheten, derest sådan varder föreskrifven, så vore denna

fråga naturligtvis beroende på den lydelse, § 45 komme att få. Med den lydelse sistnämnde § i utkastet hade vore det klart, att om den, som erhållit uppmaning att ej protestera, stälde sig uppmaningen till efterrättelse, så hade han ingenting att fullgöra enligt § 45, men att, om han, oaktadt uppmaningen, protesterade, den i § 45 ovilkorligt stadgade notifikationskyldighet måste af honom fullgöras. Äfven om notifikationskyldighet föreskrefves, på sätt i § 45 skett, skulle den i förevarande § derom intagna bestämmelse vara öfverflödig.

§§ 45—47.

I det af Lagberedningen afgifna förslaget till lag för inrikes och utrikes vexlar var i 42 § upptaget ett stadgande, att innehafvare af en för bristande betalning protesterad vaxel skulle med första post, som afgick efter den dag protesten skedde eller, der post ej gick, annorledes utan dröjsmål skriftligen gifva den, som vaxeln till honom öfverlätit, underrättelse att betalning ej blifvit erlagd; att hvarje öfverlätare, som erhållit dylik underrättelse var skyldig att derefter likaledes skriftligen underrätta den honom närmast föregående vaxelgäldenären, samt att den, som uraktlät att i sin ordning lemna sådan underrättelse, skulle svara till skadan. Vid förslagets föredragning inför Konungen i Statsrådet den 22 April 1851 yttrades af Justitiestatsministern:

»Beträffande den i 42 § stadgade skyldigheten att man ifrån man underrätta närmast föregående vaxelgäldenär om vaxelns uteblifna betalning, så enär ett underlätet fullgörande af denna skyldighet ändock icke skulle kunna hindra vaxelns innehafvare att om betalningen hålla sig till hvilken af gäldenärerna han behagade, samt vid sådant förhållande fördelen af berörda stadgande enligt hvad sakkunnige personer intygat icke skulle kunna anses uppväga olägenheterna af den mängd skadeståndsprocesser, som deraf kunde föranledas, särdeles med hänseende till svårigheten att i hvarje fall kunna styrka att den med posten afsända underrättelsen till rätter man framkommit, synes hela detta stadgande desto hellre böra utgå, som det, så snart den så kallade hoppande regressen medgifves, rätteligen måste öfverlemnas åt vaxelgäldenärens egen omtanka att göra sig förvissad om vaxelns öde, eller genom anvisad nödfallsadress skydda sig mot äfventyret af ett oför-

väntadt kraf i återgångsväg«. På dessa grunder blef ur 1851 års vexellag stadgad den om notifikationskyldighet uteslutna, och under den tid af närmare tre decennier, som denna lag haft gällande kraft, har, så vidt erfaras kunnat, någon olägenhet utaf saknaden af lagstadgad notifikationskyldighet icke varit i Sverige förspord.

Vid sådant förhållande och då hvad Justitiestatsministern i berörda henseende andragit syntes fortfarande ega giltighet samt något här i Sverige allmänt lämpligt sätt att ådagalägga notifikationens fullgörande ej vore anvisadt, tillstyrktes, att §§ 45—47 måtte ur förslaget utgå.

§ 49.

Justitieråden Hernmarck, Östergren och Wedberg ansågo, att 2 mom. af denna § borde så uppställas att det blefve tydligt, att med ordet »vaxelgäldenär« ej afsågs godkännaren.

§ 53.

Justitierådet Wedberg yttrade: Då föreskrifter angående det sätt, hvarpå fordran på grund af regressanspråk kan uttagas, ej höra till vaxelrätten, hemställer jag att denna § måtte utgå.

§ 56.

Derest den vid 18 § framställda anmärkning blefve godkänd, borde i denna § orden »eller om vaxeln är domicilierad, till någon å uppvisningsorten« uteslutas.

§ 57.

Då af §:s redaktion icke med tillräcklig tydlighet framginge hvad som med godkännande till heder betecknades eller att, innan dylikt godkännande mottages, protest för uteblifvet godkännande borde hafva skett, tillstyrktes, att §:ns första punkt måtte omskrifvas i närmare likhet med 50 § i nu gällande vexellag.

§ 67.

Justitieråden Hernmarck och Wedberg hemställde, att §:n måtte omskrifvas så, att den komme

att tydligt uttrycka meningen att den, som efter öfverlåtelse vore innehafvare af vexel, egde att med begäran om duplett vända sig så väl till vexelgifvaren som till sin närmaste föregångare.

§ 74.

Till förekommande af tvekan, när, i de fall som i §:n afses, vexelinnehafvarens rätt att erhålla nytt vexelbref eller betalning inträdd, torde orden »blifvit kungjord« böra utbytas mot meningen »blifvit så kungjord, som särskildt är stadgad«.

§ 75.

Då för vexelrättens bibehållande genom protest i anledning af vexels förlust blifvit såsom vilkor uppställda tidsbestämmelser, hvilka i lagen ej kunnat närmare angifvas än med uttrycken »oförtöfvadt« och »utan dröjsmål«, syntes det ifrågasatta stadgandet, hvilket, såsom motiven utvisa, hemtats från en vexelagstiftning, byggd på ett annat system än det i utkastet följda, komma att i tillämpningen föranleda så många rättstvister, att dess införande i vexellagen antagligen skulle medföra olägenheter vida öfverstigande de fördelar, som dermed kunde vara förenade. Vid sådant förhållande tillstyrktes, att §:n måtte utgå.

§ 77.

Sista meningen i denna § syntes påkalla omskrifning till förtydligande af hvad dermed åsyftades, eller att om vexel, som vore betalbar vid uppvisandet, blifvit förevisad tidigare, än den i 19 och 32 §§ stadgade sista tid, preskriptionstiden skulle räknas från uppvisningsdagen.

§ 79.

I slutet af §:n torde böra bestämdt uttalas, att med gäldenärs bo afses hans till konkurs afträdde bo.

§ 80.

Att jemte stämning och bevakning i gäldenärs till borgenärer afträdde bo upptaga den s. k. litis

denunciatio såsom ett särskildt sätt för afbrytande af vexels preskription syntes ej väl stå tillsammans med stadgandena i den svenska civilprocessen.

Icke heller vore det med vexellagens fordran på en betryggande form för de handlingar, hvilka för bevarande af vexelrätt äro föreskrifna, öfverensstämmande att medgifva det preskription af vexelfordran kan mot godkännare afbrytas blott genom att underrätta godkännaren om att talan blifvit genom stämning anhängiggjord.

Med afseende härå tillstyrktes, att första stycket i denna § måtte omskrifvas, så att deri upptoges endast stämning och bevakning i gäldenärs till borgenärer afträdde bo såsom sätt för afbrytande af vexels preskription.

§ 83.

Då meningen i denna § torde vara, att, der vexelprotest skall ske mot flera personer i fråga om ett anspråk på grund af vexelrätt, blott ett protokoll deröfver är erforderligt, men denna mening icke otvetydigt framginge af den använda redaktionen, ansågs att §:n, om den funnes nödig, borde omskrifvas.

§ 80.

Uti 74 § af gällande vexellag föreskrifves, att, derest den, mot hvilken protesteras skall, ej anträffas, protesten skall verkställas vid hans bostad. Då ett stadgande kan vara nödigt huru förfaras skall för det fall att, fastän gäldenärens affärslokal eller bostad är känd, tillträde dertill likväl ej kan i och för protestens verkställande beredas, tillstyrktes att britten härutinnan måtte medelst ett tillägg till förvarande § afhjelpas.

§ 92.

Enär den i denna § medgifna suspensiva verkan af så kallad vis major torde böra vara inskränkt till endast de fall, då utomordentliga tilldragelser inträffa, men genom bibehållande af orden »afbrott i den offentliga samfärdseln« icke blott ringa rubbningar i samfärdsmedlens ostörda bruk utan äfven temligen vanliga ofall kunde hänföras under de tilldragelser, hvilka skulle medföra en dylik verkan,

tillstyrktes att de nyssanfödda orden måtte ur §:n uteslutas.

Justitierådet Wedberg yttrade: Äfven om det vid detta lagstiftningsarbete, mera än vid andra dylika, skulle anses nödigt att taga i betraktande hvad verkan må tilläggas tilldragelser, så utomordentliga och sällsynta, som de i denna § afsedda, anser jag att åt desamma, i syftning att berättiga till undantag från lagens föreskrifter, ej bör gifvas större betydelse, än i andra lagar af privaträttslig natur, der äfven rättigheter äro beroende på ett noggrant iakttagande af vissa former eller fataliteter, utan att något »laga förfall« kan åberopas till ursäkt för hvad derutinnan blifvit försummadt. Derföre och då, i allt fall, den som förlorat rätt till återgångstalan enligt vexellag likväl har sig öppet att i vanlig rättegång utsöka sin fordran hos vexelgäldenär, som enligt 93 § finnes böra densamma gälda, tillstyrker jag att förevarande § måtte utelemnas.

§ 93.

I afseende å innehållet af denna § anmärktes:

att det vore tvifvelaktigt huruvida första momentet i §:n skulle, på sätt i motivererna blifvit antydt, komma att vid tillämpningen gifvas den betydelse, att vexelinnehafvaren skulle i trots af preskriptionen kunna göra något fordringsanspråk gällande på grund af de rättsförhållanden, som legat till grund för det ingångna vexelslutet;

att den i §:n uppställda skilnaden mellan verkningarne af vexels preskription och dess prejudicing ej vore, i fråga om rättigheten att i vanlig civil rättegångsväg söka ersättning för den skada vexelinnehafvaren genom vexelrättens förlust lidit, grundad på någon i förhållandenes natur liggande olikhet emellan de båda fallen;

att det icke syntes vara riktigt, att såsom en allmängiltig regel förklara att en prejudicerad vexel vore jemgod med ett skuldebref;

att i allmänhet gällande bevisningsregler borde iakttagas vid fördelningen af bevisningsskyldigheten emellan vexelinnehafvaren och den, emot hvilken han rigtade sin talan, och att giltiga grunder ej funnos att i förevarande fall åtnöja sig med ringare grad af visshet än eljest erfordrades; samt

att skäl sagnades, att i afseende å ifrågavarande betalningsskyldighet uppställa någon skilnad emellan

vexelgifvaren och i visst fall godkännaren, å ena sidan, samt ofriga vexelgäldenärer, å den andra.

Den föreslagna §:n syntes derföre icke vara att föredraga framför 96 § i nu gällande vexellag och tillstyrktes derför att stadgandena i sistnämnda § måtte bibehållas.

Justitierådet Wretman yttrade: Då uppställningen af stadgandena i denna § är sådan, att antagas kunde det en innehafvare af en efter vexellag preskriberad vexel skulle vara förhindrad att göra något fordringsanspråk gällande på grund af de rättsförhållanden, som legat till grund för det ingångna vexelaftalet, och den i §:n uppställda skilnaden emellan verkningarne af vexels preskription och dess prejudicing i afseende å rättigheten att i vanlig civil rättegångsväg söka ersättning för den skada vexelinnehafvaren genom vexelrättens förlust lidit icke synes grundad på någon i förhållandenas natur liggande olikhet emellan de båda fallen, hemställer jag att §:n bör i sådan syftning omredigeras.

§ 95.

Enligt § 67 skulle det åligga vexelgifvare att, der sådant fordras, utgifva vexeln i flera exemplar och från detta stadgande är i förevarande § 95 undantag icke gjordt för den, som utgifver egen vexel. Då likväl utställaren af sådan vexel för densamma häftar såsom godkännare samt detta förhållande i och för sig icke, såsom i motiven antages, kan anses utesluta behovet af en uttrycklig föreskrift, att den allmänna regeln om utfärdande af vexel i flera exemplar ej är tillämplig i fråga om egna vexlar, tillstyrktes, att en sådan föreskrift måtte varda införd.

Enär föreskrift angående tiden då den nya vexellagen skall träda i kraft blifvit intagen i förslaget till promulgationslag, erinrades att det i utkastet till vexellagen upptagna öfvergående stadgandet kunde uteslutas.

I öfrigt anmärktes, att i den mån de nu gjorda framställningarne godkändes, borde ändringar ske i paragrafföljden, och jemväl iakttagas vid de på särskilda ställen förekommande hänvisningar till andra §§.

Slutligen fästades uppmärksamheten derpå *att* användandet i svensk lag af latinska uttryck hemtade från rättsvetenskapen näppeligen kunde hädanefter blifva mindre otjenligt än det hittills funnits vara; *att* utkastet nyttjar onödigtvis en mängd för

det vårdade lagspråket främmande ord, såsom »fyllsgöra«, »vexelrättlig«, »sigt«, »notifikation«, »indossament«, »kopia«, »domicilierad« med flera, och understundom använder för språket främmande ordställningar, såsom bland annat »upptaga protest«, den som »protesthandlingen verkställer«, understundom begagnar svenska ord i oriktig betydelse, såsom t. ex. ordet rättegångshandling i betydelsen af förhandling inför rätta; samt *att* gällande vexellags stadganden ofta omskrifvits utan att någon ändring af meningen varit åsyftad eller tankens uttryck vunnit i klarhet eller språkriktighet.

2:o).

Förslag till förordning om nya vexellagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall, så lydande:

Förslag

till förordning om nya vexellagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall:

1 §.

Den vexellag, som nu gillad och antagen är, så ock hvad här nedan stadgas, skall gälla från den 1 Januari 18** för alla vexlar, som derefter utgifvas.

2 §.

Genom nya lagen upphäfvdes Vexellagen den 23 Augusti 1851, tillika med 21 § i Förordningen den 10 Augusti 1877 om nya Utsökningslagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall.

3 §.

Angående förfarandet då vaxel förkommit förordnas som följer:

Har vaxel förkommit, ege den, som vaxeln förlorat, hos Rätten i betalningsorten göra ansökan om vaxelns dödande, och inlemne då afskrift af samma vaxel, eller sådan uppgift om dess innehåll, som Rätten pröfvar nödig för vaxelns säkra igenkännande. Viser sökanden sannolik anledning att vaxeln verkligen förkommit; varde offentlig stämning af Rätten

utfärdad och å dess dörr anslagen, så ock tre gånger, minst fjorton dagar emellan hvarje gång, i allmänna tidningarna införd, hvarigenom innehafvare af vaxeln kallas att den vid Rätten uppvisa inom år och dag sedan stämningen i tidningarna sist infördes, om vaxeln då var förfallen, men eljest inom år och dag från förfallotiden. Varder ej vaxeln inom föreskrifven tid uppvisad, och fullföljes derefter ansökningen; gifve Rätten utslag, hvarigenom vaxeln dödas.

4 §.

I fråga om verkställande af protest stadgas:

Protest må verkställas, förutom af Notarius Publicus, på sätt i 81 § nya Vexellagen stadgas, i stad af magistratsperson och å landet af kronofogde eller länsman i orten eller af magistratsperson från närmaste stad; och skall dervid ojäfvigt och skrifkunnigt vittne närvara.

Protokoll, i hvilket protest blifvit införd, skall ock af vittnet underskrifvas.

5 §.

Om laga domstol och rättegång i vaxelmål gälla följande stadganden:

1. Domstol i vaxelmål vare Rådstufvurätt i den stad, der svaranden bor eller anträffas, men, om han å landet bor eller anträffas, Rådstufvurätten i närmaste stad derintill.

2. Vaxelinnehafvare må för hela sin fordran stämma en af vaxelgäldenärerna, och stående det i hans fria val hvilken af dem han först stämma vill.

3. Stämning i vaxelmål skall, der sökanden det äskar, meddelas till samma dag, som den sökes, om Rätten då sitter och svaranden är så till hands, att han kan före rättegångstimmans slut sig infinna.

4. Pröfvar Rätten sökandens påstående vara af den beskaffenhet att det genast bifallas må; döme då till betalning och förordne tillika att, i brist deraf, utmätning strax ske må; dock skall för inrikes vaxel, som blifvit för bristande betalning protesterad, utmätning mot vaxelgifvaren eller öfverlåtare ej verkställas förr än tre dagar förflutit från det han bevisligen blifvit kräfd.

5. Är målet af den beskaffenhet, att det ej kan å första rättegångsdagen afgöras; då må Rätten, der käranden det äskar och omständigheterna pröfvas

dertill föränleda, ålägga svaranden att nedsätta penningar i allmänt ränteri eller ställa antaglig pant eller borgen samt förbjuda honom att, der sådant ej fullgöres, resa från orten före sakens slut, vid det äfventyr, som för öfverträdande af reseförbud är i 153 § Utsökningslagen stadgadt.

6. Dom i vaxelmål gånge, der den vinnande det äskar, i verkställighet genom utmätning och det utmättas försäljning ändå att ändring i domen sökes; vare dock den, som vunnit, skyldig att ställa pant eller borgen för hvad honom tildömdt blifvit, der han, innan domen vunnit laga kraft, det lyfta vill.

7. Vaxelgäldenär ege begagna endast sådana jäf eller invändningar, som äro grundade på vaxels beskaffenhet och i sjelfva vaxelrätten, eller till hvilka han kan vara befogad på grund af sitt omedelbara förhållande till käranden.

8. Beropar sig någon på utländsk lag eller sedvana och vill han att afseende derå fästas skall; vare han skyldig att sin uppgift styrka, der den ej af vederparten medgifves.

Högsta Domstolen lemnade förslaget utan anmärkning.

In fidem

E. Adlersträhle.